

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΩΡΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15.—Έν δε ταίς επαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΟΒΑΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

Είς τήν σπιαράδα (πλατεϊαν) τῆς Κερκύρας μᾶς ἔκαυσαν. — Ἡ δὲ Χρυσολίλις καὶ ἡ Φωρὴ ὑπεβοήθησαν τὸ πῦρ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πυρός — τῆς μελάνης των. — Ἐν Αἰγίῳ οἱ Σταφιδέμποροι ἔστειλαν ἀναφορὰν εἰς τὸν Μητροπολίτην, ζητοῦντες νὰ μᾶς ἀφορίσουν. — Ἐκ Πύργου ἐλάβομεν ἐπιστολὴν συλλυπητήριον διὰ τὰ θρησκευτικὰ μᾶς αἰσθήματα. — Ἐν Τεργέστη ἡ Κ.λειδὴ ἔγραψεν ἐκτενὲς περὶ ἡμῶν ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν : οἱ ἐν Ἀθήναις πορνογράφοι. — Ἐν Πάτραις ὁ «Ἐμπορικὸς Παρατηρητής», πολὺ καλὴ ἐφημερίς τοῦ εἴδους τῆς, ἐξεσπάζθησεν ἐναντίον μᾶς. — Ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἐλάβομεν παρὰ τινος προαγωγῆ τοῦ κερκυραϊκῶν καντουινῶν. — Ἐπιστολάς συγχαρητηρίους ἐξ Αἰγίου. — Οἱ Σήμερινοὶ Καιροὶ τῆς αὐτῆς πόλεως ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισίν μᾶς. — Δύο κληρικοὶ ἐν Ἀθήναις καὶ πολλοὶ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ μᾶς συνεχάρησαν — εἰς μάλιστα, ὁ κ. Παρασκευαΐδης, φανατικὸς ἑραστής τοῦ Χριστοῦ — καὶ μᾶς ἐφίλησε, ἀκόντων ἡμῶν, διὰ τὸ περὶ Χριστοῦ φιλοσοφικὸν ἄρθρον μᾶς τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅπερ ἄρθρον ἐτάραξε τὴν Χρυσολίλιδα τῆς Κερκύρας. — Ὅλοι δὲ οἱ Ἀθηναῖται ἀνεζήτησαν τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ εὐθυμολυρικοῦ ἐμβατηρίου τοῦ Σουρῆ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἐφ' ἣ καὶ τὸ ἀνεδημοσιεύσαμεν, ἀρπαγὴν ἀπλήστως καὶ τὴν δευτέραν φορὰν. — Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐσκέφθη καὶ ξαναεσκέφθη, ἐν συμβουλίῳ καὶ διαβουλίῳ, ἂν πρέπει νὰ μᾶς καταγγεῖλη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἡ ὄχι. Δὲ γινώμει ἦσαν διηρημένοι. Ἡ πλειοψηφία ἐναντίον μᾶς. — Ἐνοχοὶ ἦσαν δύο, τὸ περὶ Χριστοῦ ἄρθρον τοῦ Καλιβάν καὶ τὸ Ποίημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σουρῆ. — Διαπομπεύουν τὸν Χριστὸν, ἔλεγεν εἰς Συνοδικὸς περὶ τοῦ ποιήματος. — Τί θὰ πῆ σύμπλεγμα τῆς Σαμψρεϊτίδος καὶ Χριστοῦ; ἡρώτα ἄλλος ἅγιος. Βεβαίως αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα θὰ προδίδῃ κακοήθειαν. — Εἰς τὰς λογικὰς παρατηρήσεις ἄλλων μελῶν τῆς Συνόδου, ἐφώναζεν εἰς : Ἀδιάφορον ! Πρέπει νὰ ἐκτελέ-

σωμεν τὸ καθήκον μᾶς. — Καὶ ἀπὸ μιᾶς γωνίας πεταχθεὶς ἄλλος μετὰ πικρᾶς εἰρωνίας : Τὰ κάναμε ὅλα τὰ καθήκοντά μᾶς· αὐτὸ μονάχα μᾶς ἔμεινεν. — Καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναμένωμεν μετὰ παλμῶν ἀνυπομονησίας τὴν καταδίωξιν τῆς Συνόδου, διὰ νὰ φηνώμεν χριστιανικώτεροι τῶν ψευδοπαρτούρων αὐτῶν — ὅπως πράγματι εἴμεθα — ἀλλ' ἡ δειλία ἐπὶ τέλους τοὺς ἐκυρίευσεν, ἐφοβήθησαν τὴν γελοιοποίησιν καὶ ἀπέσχον.

Πῶς σὰς φαίνονται, δὲν εἶναι ὅλα σοβαρὰ γεγονότα αὐτά ;

* * *

Περίεργος κόσμος ! Εἶναι ἀδύνατον ὅταν τὸν ἐπλάσεν ὁ Θεὸς νὰ ἦτο εἰς τὰς καλὰς του στιγμὰς ! Ὅλα τὰ βλέπομεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀνάποδα. Βλέπομεν ἐκεῖνοι ἀκριβῶς νὰ ξεσχίζονται ἐν λόγοις καὶ θυμῷ καὶ ἐξάψει καὶ ἐξογκῶσει φλεβῶν ὑπὲρ πατρίδος, οἵτινες οὐδὲν πραγματικὸν αἰσθημα ἠσθάνθησάν ποτε ὑπὲρ αὐτῆς. Βλέπομεν ἐκεῖνους ἀκριβῶς συνταράσσοντας τὰ φαρδομάνικά των, ὡς κόρακος περὰ, ὑπὲρ Θεοῦ καὶ ἀσπόρου Συλλήψεως καὶ τετραεγγέλου καὶ διαβάσματος καὶ ὀσίων λειψάνων καὶ ἁγιασμῶν, οἵτινες τὸ ἐσπέρας παρὰ παχυμελῆ παραμάναν παρωδοῦσι τὰ τροπάρια εἰς μανέδες καὶ φρενῆρεις σαρκάζουσι τὰς μωρίας τοῦ Εὐαγγελίου. Βλέπομεν δεινοὺς τὴν ἡμέραν ὑπερασπιστὰς τῆς ἠθικῆς, ἐκεῖνους οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὰ εὐρωτιῶντα δωμάτια των θύουσι κτηνήλατοι εἰς τὴν κατὰ φύσιν καὶ παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν. Βλέπομεν ἐκεῖνους τύπτοντας τὰ στήθη ὡς ἀδυσωπήτους φρουροὺς τῆς τιμῆς των, οἵτινες μετ' ὀλίγον θὰ τὴν πωλήσουν ἀντὶ ἐνὸς εἰκοσιοκτάριου ἢ ἐνὸς προστατευτικοῦ χαιρετισμοῦ πλουσίου. Καὶ βλέπομεν ἀκόμη τοὺς ἀληθεῖς χριστιανοὺς, τοὺς ἀληθεῖς φιλοπάτριδας, τοὺς ἀληθεῖς ἠθικοὺς, τοὺς ἀληθεῖς τιμίους ὄχι μόνον μὴ ἐπιδεικνυμένους καὶ θόρυβον ποιῶντας, ἀλλὰ πολλὰκις καὶ ἐλαφρῶς γελῶντας μετὰ τὴν θρησκείαν, τὴν πατρίδα, τὴν ἠθικὴν, τὴν τιμὴν. Τί κόσμος καὶ τί ἀνθρώποι ! Ὅλα ἀνάποδα καὶ παράλογα ! Παντοῦ ἀντι-

Θέσεις και πόλεμος μεταξύ του βάρους και της επιφω-
νείας, μεταξύ του ψεύδους και της αληθείας!

* *

Γνωρίζετε τους Αιγίους σταφιδεμπόρους, οτινες εζη-
τησαν να μᾶς ἀφορίσῃ ἡ Σύνοδος; Δὲν ὑπάρχουν φοβε-
ρώτεροι χριστιανομάχοι, καὶ ἀμειλικτώτεροι τοῦ Εὐαγ-
γελίου διδάκται. Εἶναι ὀλίγοι ἴσως περὶ τοὺς ἑκατόν
καὶ βασιάνιζον κόμμον ἑκατὸν χιλιάδων πτωχῶν γεωρ-
γῶν, μικρῶν κτηματιῶν. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν σταφίδα, καὶ
ἐκεῖνοι τὰ χρήματα· σκοπὸς τῶν χρημάτων εἶναι ν' ἀπορ-
ροφήσουν τὴν σταφίδα· δανείζονται εἰς τοὺς ἑκατόν
χρήματα, τὰ ὅποια τοῖς ἀποφέρουν **12** μὲν τοῖς κτηματίας
ἐκ τῆς κτηματίας προσφέρει θύμα εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν τῆν
σταφίδα, **30** δὲ τοῖς ἑκατόν ἐκ τῆν ἀρνηθῆν νὰ τοὺς πάγη
τὴν σταφίδα του. Τί δὲ γίνεται αὐτῇ ἡ σταφίς, ἡ ἐκ-
προσωποῦσα τὴν ἐργασίαν, τὴν γυναῖκα, τὰ τέκνα, τὸ
γῆρας καὶ τὸν τάφον τοῦ χωρικοῦ; Ὁ Αἰγίους μεγαλέμ-
πορος ὁ παραχθῆς ἐπὶ τῷ ποιήματι τῆς Ἀναστάσεως
τοῦ Σουρή θὰ τὴν ἀγοράσῃ εἰς τὴν ἐλάσσονα τιμὴν **αὐ-
θαίρετως**—εἰς ἣν θὰ πῆ τοῦ κτηματίου ὅτι ἐπωλήθη ἐν
Ἀγγλίᾳ ἢ ἄλλου—καὶ οὐχὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς σταφίδος
τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως. Δὲν φθάνει αὐτό. Ἡ περι-
φημος βωμαίικη *παλάντζα*, ἡ ἀψυχὸς αὐτῆ ἀμαρτωλὸς,
ἡ φοβερὰ ἀρχικλέπτρια, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐμ-
πόρων, διότι δούλοι τῶν ἐμπόρων εἶναι οἱ Δῆμαρχοι
—σταφιδάποθηκάριοι καὶ αὐτοὶ—ὡς δούλοι τῶν ἐμπόρων
εἶναι καὶ οἱ Βουλευταὶ—ὡν σταφιδέμποροι οἱ πλείστοι.
Εἰς τὸ ζῆγισμα λοιπὸν ὁ Αἰγίους ἐμπορὸς, ὅστις ἠγανά-
κτησε κατὰ τοῦ Σουρή, ὡς παραστήσαντος τὸν Χριστὸν ἐν
εὐθυμίᾳ μετὰ τὴν ἀνάστασιν, κλέπτει συνήθως τὸν χωρι-
κόν. Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ δὲν φθάνει. Ὁ χωρικός δὲν πρέπει
νὰ εἶναι μόνον δούλος τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ
δούλος καὶ τὴν ψυχὴν. Μὲ τὸν ὑπερόγκον λοιπὸν τόκον,
μὲ τὴν κλοπὴν εἰς τὴν τιμὴν, μὲ τὴν κλοπὴν εἰς τὸ ζῆγι-
σμα, ὁ μεγαλέμπορος Αἰγίους ληστεύει καὶ τὴν ψῆρον τοῦ
χωρικοῦ. Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ δὲν φθάνει. Οἱ μεγαλέμποροι εἶναι
ἐκεῖνοι οἵτινες ὠθοῦν τοὺς χωρικούς εἰς τὰ χρέη. Διότι
δὲν τοῖς ἀρέσει νὰ τοὺς χρεωστοῦν ὀλίγα, ἀλλὰ πολλά.
Μὲ τὰ ὀλίγα ὑπάρχει ἐλπίς χειραφεσίας· μὲ τὰ πολλὰ
ὑπάρχει πεποίθησις αἰωνίας δουλείας. Ἴδου δὲ καὶ αἱ
οικεῖται φράσεις τῶν: Βρὲ λίγο λίγο, ὡς ποῦ νὰ τοῦ ἀ-
ναβάσῃς τὸ χρέος σὸ λάιμό· καὶ τότε: γκράτς! ἔμπο-
ρεῖς καὶ τὸν κόβεις! Ἀκούσατε δὲ καὶ τὸ φρικτότερον:
Διακροῦσιν ἐν τῇ γλώσσει τῶν τοὺς χωρικούς εἰς **βαρυ-
ποινήτας** καὶ **ἐλαφροποινήτας**. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ
ὀφειλοντες εἰς αὐτοὺς πολλά· οἱ δεύτεροι, οἱ ὀφειλοντες
εἰς αὐτοὺς ὀλίγα. Ἀναπαρστήσατε τὴν τῆν κοινωνι-
κὴν σημασίαν τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν λέξεων. Τὰς
ἐδανείσθησαν ἐκ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, διὰ νὰ χαρακτη-
ρίσουν ὅτι οἱ ἄθωοι, οἱ ἐνάρετοι, οἱ ἄκακοι, οἱ εἰλωτες,
τὰ θύματα, οἱ χωρικοὶ, εἶναι οἱ καταδικῆται αὐτῶν, δικαι-
ροῦμενοι ὡς οἱ φοιτηταὶ τοῦ *Μεδρεσέ* καὶ τῶν φυλακῶν
τῆς Αἰγίνης, εἰς βαρυποινήτας καὶ ἐλαφροποινήτας. Γνω-
ρίζουμεν καὶ ἄλλα. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι οἱ
μεγαλειότεροι χρεωφειλέται τοῦ δημοσίου. Ἐκατομμυριοῦ-
χοι καὶ καταχρασταί. Τίς θὰ τοὺς ἐξελέγῃ; Ὁ δῆ-
μαρχος, οἱ βουλευταὶ, τὰ ὄργανα τῆς δικαιοσύνης, τὰ
πάντα εἶναι εἰς αὐτοὺς πωλημένα. Καὶ ἄλλο κῆμη.

Μεταξὺ αὐτῶν στρατολογούνται καὶ οἱ τρώγοντες τὰ
χρήματα τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καὶ τώρα, εἰπατέ μας, ἐὰν ἐνεργηζήτο ἐν Αἰγίῳ ὁ
Χριστός, πᾶν τὸ ὅποσον δὲν θ' ἀπετόλμα, διότι θὰ
ἐσταυρόνετο καὶ δευτέραν φοράν—καὶ ἐβλεπεν ἐκεῖ ἀφ'
ἐνὸς τοὺς ζητήσαντας τὴν κεφαλὴν τοῦ Σουρή Αἰγίους
μεγαλεμπόρους, τοὺς τοκογλύφους, τοὺς διώκτας τῶν
χωρικῶν, τοὺς κακοζυγιστάς, τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ Δη-
μοσίου, τοὺς χαρκοπραχτάς, τῶν ἐκκλησιαστικῶν περι-
ουσιῶν, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὸν Σουρή, μὲ τὴν ὀλίγον σαιξιστή-
ριον καὶ ὀλίγον συμπολιτικὸν τοῦ Ἰησοῦ κεφαλὴν του,
ἀπαγγέλλοντα καὶ πάλιν τὸ ποίημα τῆς Ἀναστάσεως,
τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο διὰ τὸν Χριστὸν ποίημα, τὸ καὶ δογ-
ματικῶς ἄμωμον, τῆς θεολογίας ὡς γνωστὸν, παραδεχο-
μένης τὸν Χριστὸν τέλειον Θεόν, ἀλλὰ καὶ τέλειον ἀνθρω-
πὸν—ἐπομένως ὡς τοιοῦτον καὶ κτενιζόμενον καὶ εὐθυ-
μοῦντα—διότι αὐτὰ κυρίως ἐτάραξαν τὰς συνειδήσεις
τῶν ἀρχιτοκογλύφων τοῦ Αἰγίου καὶ τὰς γενεαῖδας τῶν
ἀρχιεπισκόπων τῆς Συνόδου—πρὸς τίνα ἐρωτῶμεν θὰ
ἐδίδεδε τὴν εὐχὴν του, πρὸς τίνα ὅλ' εἰλεγε τὸ φοβερόν:
Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι; Πρὸς τὸν γραψάντα
τὴν Ἰλαρωτέραν αὐτοῦ εἰκόνα, ὡς Θεοῦ ἐστεφανωμένου
ἄττικόν οὐρανὸν ἢ πρὸς τοὺς πατήσαντας τὰς ἐντολάς
του καὶ τὰ ῥήματά του καὶ τὴν ἠθικὴν του καὶ τὴν ἀ-
ρετὴν του;

* *

Κύριοι Κερκυρατοὶ, εἶναι ἡ σειρά σας!
Φανταζόμεθα τί εἶδος περὸντες ἔκαστος τὸ *Μη Χάνε-
σαι* εἰς τὴν περίφημον Σπιανάδα των. Τὸ φανταζόμεθα
ἀπὸ τὸ ὄργανόν των, τὴν *Χρυσάλλιδα*, εἰς ἣν μετὰ τὸ
περὶ πορνογραφίας ἄρθρον, ἔπεται τὸ πρὸς τὸν Ἀρχιεπί-
σκοπον Ἀντωνίου κλιθεὶς ἄριστος! καὶ μετ' αὐτὸ ἐπιφυλ-
λις περὶ θείας χάριτος! Εἶναι λοιπὸν ἐκ τῶν ἐμπορευο-
μένων τὴν ἠθικὴν καὶ τῶν ἐχόντων τὴν θρησκευτικὴν ἐπάγ-
γελλμα. Εὐρον ὅτι τὸ **περὶ Χριστοῦ** ἄρθρον, τὸ κα-
ταλήγον διὰ τῆς προσφωνήσεως: «**Χριστέ** βασιλεῦς,
Χριστέ ἀρωματίζε, **Χριστέ** ἀγάπη!» ἠδύνατο νὰ δια-
φθεῖρη τὰ χρηστὰ ἦθη τῆς Κερκύρας. Γνωρίζετε τὴν Κέρ-
κυραν; Δὲν λέγομεν τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ τὴν πόλιν Κέρκυ-
ραν. Εἶναι ἡ πόλις τοῦ φρενοκομείου, ἡ πόλις τοῦ ἁγίου
Σπυρίδωνος, οὗ δύο καὶ τρεῖς λιτανεῖται κατ' ἔτος γίνον-
ται, ἡ πόλις τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἡ πόλις τῆς Φιλαρμονι-
κῆς Ἐταιρίας. Ἐχει τὴν σπιανάδα τῆς, τὸ παλάτι τοῦ
Ἀρμοστοῦ, τὸ *mon geros* τοῦ Γεωργίου, τὰς λεμβοδρομίας
τῆς, τὸ Cricket, τὴν ὄπερὰ τῆς καὶ τὰ κοντσέρτα τῆς.
Ἐχει τοὺς Ἑβραίους τῆς, τὴν μυρμηκίαν τῶν μεσιτῶν
τῆς ἡδονῆς, τὸ πλῆθος τῶν οἰκίσκων ὅπου ἡ ἡδονὴ ἐμπο-
ρεῦται, τὸν πρῶτον βουλευτὴν Τσουτσουνάτον, τὸν νῦν
βουλευτὴν Νικοκάβουραν, τὴν ἰταλοεβραϊκὴν γλῶσσαν λα-
λομένην, καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀγνωσομένην, τὴν μορφολογίαν
τῆς νόθου, τὴν δημοσίαν ἠθικὴν διόλου παρὰ τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου Ἀντωνίου (οὗ τὴν εὐχὴν ἔχοιμεν) ἐπηρεα-
σθεῖσαν, τὴν ἐπιστρατεῖαν γεννήσανσαν τὰ ἐπεισόδια
τῶν ἐν ὀπωροκόφαις φυγοδικῶν καὶ τόσα καὶ τόσα καὶ
τόσα. Γνωρίζετε τὴν Κέρκυραν; Εἶναι ἡ πόλις ἐφ' ἣς
πρέπει νὰ ἐργασθῶσι δύο γενεαὶ μεγάλων ἀναμορφωτῶν
ἐργατῶν, διὰ νὰ σαρώσωσιν ἐκεῖ τὰ προϊόντα τῆς ἰταλι-
κῆς ἐπιμιξίας, τῆς ξενικῆς κατακτῆσεως, τῆς παραλυ-
σίας τῆς ἠθικῆς, καὶ τοῦ δυνατοῦ ἐκφυλισμοῦ. Τὸ ἄρθρον
τὸ **περὶ Χριστοῦ** ὄφειλε νὰ ἐνθουσιάσῃ, νὰ ἐξαγνήσῃ, νὰ

ἐξεγείρῃ, καὶ πιστεύομεν τοιαύτας ἐντυπώσεις νὰ παρή-
γαγε ἐπὶ τῆς εὐαρίθμου ἀκδηματικῆς νεολαίας, μεταξὺ
τῆς ὁποίας ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀριθμῶμεν πολλοὺς φί-
λους. Ἄλλ' οἱ μακμακῶν, οἱ γεροπόροι, οἱ κρυφοταρ-
τούφοι, οἱ κρυφοκόλαστοι, τὰ ὄργανα τοῦ Μητροπολί-
του, ἠσθάνθησαν τὸ μαστίγιόν μας καὶ ἐρρήξαν κρυγῆς
πόνου, τὰς ὁποίας παραδίδομεν εἰς τὸν σατυρικὸν γέλωτα
καὶ τὴν εὐθυμον εὐφραν τῆς κερκυραϊκῆς νεολαίας.

Γνωρίζετε τὸν Λιθαδῶν, γνωρίζετε τὸν Θεραϊκόν;
Εἶναι λίαν ἀξιότιμοι ἄνθρωποι καὶ οἱ δύο. Δάσκαλοι
δημοσιογράφοι. Σχολαστικοὶ μέχρις ὀνύχων. Ἠδύνατο νὰ
διαπρέψωσιν ἀμφοτέροι ὡς καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστη-
μίου ἢ ὡς συγγραφεῖς φιλολογικῶν περιοδικῶν. Ἄλλ' οὐ-
δέποτε ὡς δημοσιογράφοι πολιτικοί. Διότι οὔτε τὸ σθε-
νὸς τῆς ψυχῆς κέκτηνται, οὔτε τὸ σθένος τοῦ νοῦ. Ὁ
εἰς μόνον ἐξ αὐτῶν ἔχει σθένος καλῶν· ἀλλὰ διὰ τὸν
δημοσιογράφον ἀπαιτεῖται τριπλοῦν σθένος. Γνωρίζετε
τὴν ἱστορίαν τῆς Κλειῶς ὑπὸ φιλοπάτριδα ἔποψιν;
Ἄντι Κλειῶ ἠδύνατο νὰ ὀνομάζηται *Γκολός*. Δὲν εἶχο-
μεν ἀνάγκην τῶν ἀποκρύφων ἐγγράφων διὰ νὰ τὴν ὀνο-
μάσωμεν ὄργανον σλαβικόν. Ἦρκει ἡ ἀρχαία γλῶσσά
τῆς ἐν παντὶ ἐθνικῷ ζητήματι, βαπτισμένη πάντοτε εἰς
ἐμβαμα κρυβίου ῥωσικοῦ. Τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα ἐξῆυπνι-
σαν μόνον τοὺς ἀπλουστεροὺς καὶ ὅπου γωνία ἑλληνικὴ
ἔκκυσε τὸ φύλλον τῆς Κλειῶς καὶ ὅπου συνδρομηταὶ αὐ-
τῆς ἐπέσρεψαν τότε τὸ φύλλον. Ἦτο ἀληθὴς ἡ δωρο-
δοκία; Δὲν ἦτο; Μᾶς εἶναι ἀδιάφορον. Ὁ ῥωσισμὸς τῆς
ἦτο ἀληθὴς καὶ ὁ ῥωσισμὸς αὐτῆς ἦτο προδοσία. Εἰς
τὴν πολιτικὴν τῆς δὲ ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων, ἐφ' ὅσον
ἡ μνήμη ἡμῶν ἀπὸ μερῶν ἐξικνεῖται, τὴν εἶδομεν ὑ-
βρίζουσαν διὰ τῆς ἀτασθάλου γλώσσης τῆς ὀτι τίμοι,
προδουτικόν, ἀναμορφωτικόν ἐν Ἑλλάδι καὶ θυμῶσαν
μὲ θυμιατῆριον παιδιοῦ παπᾶ (τοῦ Θεραϊανοῦ) τὸν Κο-
μουνδοῦρον καὶ τὸ κόμμα του, τοὺς ὑπὸ διπλῆν ἐξετα-
στικὴν ἐπιτροπὴν διατελοῦντας. Ἀποῦ ἀναποκρίτως εἶ-
χε τὸν Μιστριώτην ἀφ' ἐνός καὶ τὸν Δημακρῶν ἀφ' ἐτέ-
ρου, ὅστις, ἅμα τῆς προκατόχου κυβερνήσεως ἐλθούσης
εἰς τὰ πράγματα, ἐκέρυξεν διὰ σκοποῦς ἰδιωφρεῖς τὸν
Παπαμιχαλόπουλον ὑπουργὸν ἀναμορφωτῆν, προκλέσας
τὸ μεδίδια καὶ αὐτῶν τῶν κομμουνδορικῶν. Δωροδοκεῖ-
ται ἡ Κλειῶ διὰ νὰ κομμουνδοριζῇ; δὲν δωροδοκεῖται;
Μᾶς εἶναι τοῦτο ἀδιάφορον· ἀρκεῖ ὅτι ἡ Τεργεσταία πορνο-
γράφος ὑπερασπίζεται ἐκθύμως πάντοτε τὸ ἀνηθικώτερον
ἐξ ὅλων τῶν κομμάτων, λάβρος ἐκάστοτε ἐπιπεσοῦσα
κατὰ Δεληγεώργην, κατὰ Τρικοῦπην. Ποῖαι εἶναι αἱ φει-
νικὲς σελίδες τῆς; Προδοτικὴ εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ καθύ-
λου ἑλληνισμοῦ, κομματικὴ ἀνήθικος εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος
πράγματα, κύπτουσα δειλὴ καὶ τεταπεινωμένη ὑπὸ τὸ
μαστίγιον τῆς αὐστριακῆς λογοκρισίας, θωπεύσασα βε-
βαίως τὸ ὄνειρον τῆς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος αὐστριακῆς κα-
τακτῆσεως, ὑβριστικὴ μέχρι τοῦ συλλέγειν ἐκ τῶν αὐ-
λῶν τῶν πορνοτασιῶν τὰ κοσμητικὰ τῆς ἐναντίον τῶν
φιλολογικῶν ἀντιπάλων τῆς Βερναρδάκη ἢ καὶ ἄλλων,
δὲς μολύνσασα τὸ φύλλον τῆς διὰ λέξεως βρωμερᾶς, ὑπὸ
καθάρως δὲ δημοσιογραφικὴν ἔποψιν ἀγυρτικὴ καὶ γε-
λοία, διότι σπανιώτατα δημοσιεύουσα κύρια ἄρθρα καὶ
ἀχθοφόρος ἀπλῆ μεταφράσεων ἔρχεται φέρονσα εἰς τὰ κέν-
τρα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, εἰς Ἀθήνας, Κωνσταντινού-

πολιν, Σμύρνην, τὸ ἐμπόρευμά τῆς μουχλιασμένον, διότι
κατὰ αὐτὴν ἡμέραν, νεώτερον καταταλίσκουν ὁ Αἰών
τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ Νεολόγος τὰς μεταφράσεις ἐκ τοῦ εὐ-
ρωπαϊκοῦ τύπου, περιορίζεται νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ ὄνο-
μα ὅπερ ἀπέκτησεν ἐπὶ τῶν χρυσῶν ἡμερῶν τῆς, ὅτε δη-
μοσιογραφία γενικὴ δὲν ὑφίστατο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, εἶχεν ἐπομένως αὐτὴ καὶ μόνη τὸ
μονοπώλιον τῶν μεταφράσεων τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Νέου
Ἐλευθέρου Τύπου. Ἀτομικῶς, ἀρκετὰ ἀρκαίως προσω-
πικότητες, ὁ φανακῶχος Λειβαδῆς, καὶ ὁ γραμματιστή-
ριον καὶ γραφεῖον Κλειῶς κερδοσκοπικώτατα ἐναλάσσαν
Θεραϊκῶς, ἐτόλμησαν νὰ ἄρῃσι τὴν θεραϊτικὴν τῶν γρα-
φίδων ὅπως ἄλλοτε ἐναντίον ὄλου τοῦ τύπου τῆς πρω-
τευσούσης, οὕτω τὰρ ἐναντίον ἡμῶν, οἵτινες δὲν κατα-
δεχόμεθα ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς τιμῆς
οὔτε νὰ τοὺς ὀνειδίσωμεν!
Περὶ συνέλεξαν ἐκ τῶν φύλλων τοῦ *Μη Χάνεσαι* φρά-
σεις διακεκομμένας, ὡν τὴν τύλην μείζονα, πολὺ μεί-
ζονα ἀνευρίσκει τις εἰς τὸν Βολταίρον, εἰς τὸν Χάινε, εἰς
τὸν Μολιέρον, εἰς τὸν Daudet, εἰς τὸν Montepin, εἰς
τοὺς πλείστους κλασσικοὺς Ἰταλοὺς καὶ ἐκ τῶν φράσεων
αὐτῶν κατεσκευάσαν ὀνειρόπλαστον πορνογραφίαν, ἀ-
γνωσοῦντες, οἱ τὴν σοφίαν τῶν εἰς τὴν Γραμματικὴν καὶ
τὸ Συντακτικὸν περιορίζοντες, καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ
ὄνομα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς λέξεως, βλαστησάσης εἰς τὰ βου-
λεβάττα καὶ τὰ Μυμπίλ τῆς πορνικῆς τάξεως τῶν Παρι-
σίων.
Ἄνθ' ἡμῶν εἰς τὴν συκοφαντίαν τῶν τεργεσταίων Διο-
σκοῦραν ἄς ἀπαντήσωσιν ὄλαι αἱ ἐντιμοὶ ἀθηναϊκαὶ οἰ-
κογένειαι, ὡν φίλτατον ἀνάγνωσμα εἶναι τὸ *Μη Χάνε-
σαι*. Ἄς ἀπαντήσωσιν συγγραφεῖς ἐπιστολαὶ καὶ εὐ-
χαριστήρια δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, δι' ὅσους ἀγῶνας
διεξάγομεν καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ
τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως. Ἄς ἀπαντήσῃ τριετῆς
ἱστορία τοῦ *Μη Χάνεσαι*, ἀκηλίδωτον φυλάξαντος τὴν
σημασίαν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς τιμῆς, τῆς κοινωνι-
κῆς καὶ ἠθικῆς προόδου. Ἄς ἀπαντήσωσιν αἱ κυριώτε-
ραι ἐπαρχίαι τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα ἡ κυκλοφορία τοῦ φύλ-
λου μας καθημερινῶς αὐξάνει μετὰ τῶν καλλιτέρων
πάντως τάξεων.

Γνωρίζετε τοὺς Αἰγίους σταφιδεμπόρους, τοὺς Κερκυ-
ραίους ταρτούφους, τοὺς Τεργεσταίους Θεραϊκῶν καὶ Λι-
θαδῶν; Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνον κατήγοροί μας!

Καλεδάων.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἀνάγκην κορεσῆ διὰ ν' ἀγαπηθῇ.
Ποῖα Ἀθηναῖα τολμᾷ νὰ πῆ τὸ ἴδιον;

Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά ἦλθον μεγάλοι
εἰς τὸν κόσμον, διότι δὲν εἶχον κανένα νὰ τοὺς βυζάξῃ!

ΤΡΙΤΗ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο κ. Θ. Δηλιγιάννης εξακολουθεί νομίζων ότι είναι άρχηγός κόμματος. Δυναμέθα δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι λίαν ἐπιτυχῶς ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ καταφραντασίαν ἀρχηγοῦ. Φαντάζεται ὅτι ἔχει δημοσιογραφικὸν ὄργανον, τὴν Πρωίαν, ἐν ἣ πᾶσαν πρωίαν ἀναγγέλλει εἰς τὸ κοινὸν τίνα γνώμην ἔσχον οἱ φίλοι του ἐν τῇ τελευταίᾳ συζητήσῃ τῆς βουλῆς. Ἀποκαλεῖ δὲ τοὺς ἐν τῇ βουλῇ φίλους του διὰ τῆς φράσεως οἱ ἡμέτεροι φίλοι.

Φαντάζεται ὅτι τὸ ἐν τῇ βουλῇ κόμμα του εἶναι πολυάριθμον καὶ φροντίζει καθ' ἑκάστην νὰ διαδίδῃ ὅτι εἰς τοὺς 9 προσετέθησαν καὶ ἄλλοι ἐννέα ἐκ τῶν τελευταίων δυσηρεστημένων, ἐνῶ εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ἴδιος κατηγορεῖ τοὺς Θεσσαλοὺς, διότι οὐδὲ εἰς εὐρέθη νὰ καταταχθῇ μεταξύ των φίλων τοῦ ἐλευθερωτοῦ αὐτῶν (διότι, ὡς γνωστὸν, φαντάζεται, ὅτι αὐτὸς ἠξήσῃ τὴν Ἑλλάδα).

Φαντάζεται ὅτι ἔχει φίλους καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, καὶ ὡς τοιοῦτον ὑποστηρίζει θερμῶς τὸν κ. Πετρίδην, πικριστῶν αὐτὸν ὡς ἐξοχὸν πρόσωπον.

Φαντάζεται ὅτι περὶ τοῦ κόμματος του ὀμιλεῖ ὄλη ἡ πρωτεύουσα, διὰ τοῦτο φροντίζει διὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Νεολόγου νὰ διαδίδῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅτι τὸ κόμμα του ἐν Ἑλλάδι ὀνομάζεται πέμπτον κόμμα. (Ἡκούσατέ ποτε τοῦτο ;)

Φαντάζεται ὅτι τόσον ἐπλήθυναν πλέον οἱ φίλοι του, ὥστε τελευταῖον διήρσεν αὐτοὺς εἰς παρόντας ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπόντας ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐψη-

φοφόρησιν, οἱ πλείστοι τῶν παρόντων ἐν Ἀθήναις ἡμετέρων φίλων.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι πάντα τὰ διαδιδόμενα ταῦτα περὶ τοῦ κόμματος τούτου, τοῦ ἀρχηγοῦ του προσβάλλουσι κακίως τὴν ὑπόληψιν τῶν λοιπῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, διότι, τοιοῦτοτρόπως δύναται καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν βουλευτῶν νὰ πάθῃ ἀπὸ τῆς αὐτῆς νόσου, τότε φαντασθῆτε ποία σύγχυσις θὰ ἐπέλθῃ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν συνταγματικῶν ἐξουσιῶν τοῦ Κράτους.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενοι πληρέστατα τὴν γνώμην τῆς Πρωίας περατούσης τὸ ἄρθρον τῆς ὡς ἐξῆς περίπου :

« Διότι οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἀθήναις παρόντων ἡμετέρων φίλων φρονοῦσιν ὅτι ἡ τιμὴ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶνε πολὺτιμον κτῆμα τοῦ κράτους, οὐδὲ πρέπει ἡ βουλὴ παίζουσα ἢ ἀδικηροῦσα νὰ ἀνέχηται τὸν δυσφημισμὸν τῶν ἀνδρῶν τούτων πρὸς μείωσιν τῆς ἐπ' αὐτοὺς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ » ζητοῦμεν τὴν σύστασιν τρίτης ἐξεταστικῆς τῶν πραγμάτων ἐπιτροπῆς, ἥτις νὰ βεβαιώσῃ ἐπισήμως πόσους ἡμετέρους φίλους ἔχει ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης, καὶ ἂν δικαιρῶνται οὗτοι εἰς πλείστοις παρόντας καὶ εἰς πλείστους ἀπόντας, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο κατήντησε λίαν σκανδαλιῶδες, θεωρεῖται δὲ ὡς προσβλητικώτατον καὶ δι' αὐτὸν τὸν κ. Θ. Δηλιγιάννην. Διὰ τοῦτο καθὼς ὁ κ. Α. Καμουδοῦρος, σάκις διασύρηται ἢ θπὸληψίς του ἀναβαίνει εἰς τὸ βῆμα καὶ ζητεῖ ἐπιτροπὴν ἐξεταστικὴν, οὕτω καὶ ὁ Θ. Δηλιγιάννης πρέπει νὰ πράξῃ ἵνα μὴ εἰκῆ διασύρηται ἢ ὑπόληψις αὐτοῦ καὶ τῶν ἡμετέρων φίλων.

Ignotus

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Καλλίστου νέου τὴν εἰς Ἀθήνας λίαν προσεχῆ κῆθον σπεύδομεν νὰ προαναγγείλωμεν, τοῦ κ. Γαζῆ μηχανικοῦ, ὅστις τῇ προσκλήσει τῆς Κυβερνήσεως κατέρχεται εἰς Ἑλλάδα. Θὰ συνταξιδεύσῃ δὲ μετὰ τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀνταποκριτοῦ μας κ. Ἀγησιλάου Γιαννοπούλου, τὸν ὁποῖον ἀνυπομόνωσ οἱ φίλοι του περιμένομεν νὰ περιπτύχῳμεν. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὑπὸ ἀληθινὸν ἐνθουσιασμῶν καταλαμβάνομεθα ὅταν βλέπωμεν τὴν φάλαγγα τῆς γενναίας ἀθηναϊκῆς νεολαίας αὐξάνουσαν καὶ κατὰ ἓνα ἢ κατὰ δύο ἀκόμη φαλαγγίτας.

Εἴμεθα κταχαρούμενοι. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου εἴχομεν ρίψει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν μας ἀγκιστρα διὰ νὰ ἀλιεύσωμεν ἀπριλιάτικα ψάρια. Τὰ ἀγκιστραῖμας τὰ ἐρίψαμεν εἰς παραθαλάσσια βεβαίως μέρη, εἰς Λοιδίνον, εἰς Τεργέστην, εἰς Νεάπολιν· ὅλα ἐπίασαν μαρμαρούνια, ρουφοῦς, συναγρίδας. Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἠσθάνθημεν ἀληθινὴν μακαρίτητα, ὅταν ἐλαμβάνομεν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ ψαράκια μας. Ὁ ἐκ Νεάπολεως ἀνταποκριτὴς μας, χαρακτῆρ γενναῖος, ἀληθὴς ἱππότης, ἄκρον ἄκτων τοῦ ἰδανικοῦ Ἑλληνοσ, μᾶς ἔγραψε: « τὸν ἐνόμιζα περισσότερον δέιτελεμαρ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους σὲ καλὸ νὰ τοῦ βγῆ! » Τί συνέβη; Τὴν πρώτην Ἀπριλίου ὁ ζωηρὸς συνεργάτης μας Ἀριστείδης Ρούκης ἐγένετο ἀφαντος, ἀπαγαγὼν πλουσιωτάτην ὁμογενίδα! Ὁ ἄλλος, ὁ ἐκ Λοιδίνου ἀνταποκριτὴς μας, ὁ σοβαρὸς καὶ φιλόσοφος Timeson : Οὐδὲ νύξιν εἶχον τῆς εἰδήσεως αὐτῆς, ἔγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του. Ποίως εἰδήσεως; Ὅτι ὁ βουλευτὴς Πύργου κ. Αὐγερινὸς, τὸ ἀδιόρθωτον γεροντοπαλλήκαρον, ὁ ἰσόβιος ἐπικραστῆς τοῦ γάμου καὶ ἀκ-

τάσχετος θιασώτης τῶν γάμων, ἐνυμφεύετο πλουσιωτάτην χήραν—τὴν 1ην Ἀπριλίου πάντοτε. Κωμικώτερος ὄλων ἦν ὁ ἐκ Τεργέστης ἀνταποκριτὴς μας. Μὲ τὰς τουφερωτέρας λέξεις, μετὰ δακρύων, μετὰ συγκινήσεων μᾶς ἔγραψε: « Νὰ τὴν δεχθῆς, φίλε μου! ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφῆσῃς τὸ Μὴ Χάνασαι νὰ χαθῆ! » Εἰς αὐτὸν εἴχομεν γράψῃ τὴν 1ην Ἀπριλίου—ὅτι μᾶς προσεφέρθη ἡ θέσις τοῦ πολιτικοῦ πράκτορος ἐν Σόφια καὶ ἐζητοῦμεν συμβουλὴν ἀπὸ τὸν Τριεστίνον φίλτατόν μας ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῶμεν. Περιμένομεν καὶ τέταρτο ψάρι ἀπὸ τὸ Μαυροβοῦνι! ἔκει ἐστείλαμεν τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος ἀπεκατεστάθη, ὄχι, ἐννοεῖται, ὡς πράκτωρ.

Μέχρι τοῦδε οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐφημερίδας ἦσαν διελττάνθηδες καταχρήσεων ὑπεξήρουν τὰ φύλλα τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ τ' ἀναγινώσκωσιν αὐτοὶ ἢ καὶ νὰ ὑποχρεώωσι φίλους των. Ἀλλὰ τὰς λέξεις ἐγένετο ἡ κατάχρησις λιανικῶς· τῶρα ὅμως ἤρχισε τὸ ἐμπόριον νὰ λειτουργῇ καὶ χονδρικῶς. Κέντρον τοῦ χονδρικοῦ ἐμπορίου ἀπεδείχθη τὸ ταχυδρομεῖον Πατρῶν. Τὴν παρελθούσαν δεκαπενθημερίαν ἔγιναν τὰ μεγαλύτερα κόλπα. 150 φύλλα Διῶνος ὑπεξήρθησαν καὶ ἐπωλοῦντο εἰς τὰς ὁδοὺς, 30 φύλλα Ραμπαγᾶ, 50 φύλλα Νέων Ἰδεῶν, δεκάξη φύλλα Μὴ Χάνασαι! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατεσχέθησαν ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἀστυνόμου κ. Γ. Βλαχοπαπαδοπούλου εἰς χεῖρας λούστρου, ὅστις τὰ ἐπώλει μάλιστα χάριν ταχυτέρας καταναλώσεως πρὸς 5 λεπ., καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Πρακτορείου τῆς ἐλλ. ἀτμοπλοίας διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ταχυδρομικῶν σάκκων ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου· ἀλλ' εἶναι δυνατόν ὁ λούστρος νὰ ἤνοιξε τοὺς σάκκους; Βεβαίως ὑπάλληλος θὰ ἠνείχετο εἰς τὴν κατάχρησιν. Τὸ

18 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 18

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ. 1878

(13. ἄριθ. 281).

Ἡγέρθη κατασκοτωμένος καὶ ἐντρομος. Ὑπνον δὲν ἔπερνα. Ἡ τουρκοπούλα μου ἦτο πανταχοῦ παρούσα.

Τὴν ἐβλεπον εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ μικροῦ μου καθρέπτου, τὴν ἐβλεπον εἰς τὸ φῶς τῆς λαμπτήρας μου, τὸ δὲ ζωηρόν ἐφάπλωμά μου, ὅπερ ἀμελῶς εἶχον ἐγείρει τοῦ πατώματος καὶ καταρρίψει ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐνεῖχεν ὑπ' αὐτὸ τὴν τουρκοπούλα μου.

Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ὑφίστατο γάτα, ἂν εἶχον τοιαύτην.

Πᾶν ἐμψυχον ὃν ἐν τῷ δωματίῳ μου δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ ἦτο τουρκοπούλα.

Μὲ εἶχε καταλάβει ἐν ἄλλο εἶδος μανίας.

Τσακῶν τὴν μαξιλάρα μου, τὴν στήνω ὀρθίαν, βγάζω τοὺς κοκκίνους μπερντέδες τοῦ παρθύρου μου καὶ τοὺς δένω περὶ τὸ μέσον αὐτῆς.— Αὐτὰ ἦσαν τὰ σελβάρια

τῆς,— τῆς ρίπτω ἀπ' ἐπάνω τὸ σενδόνι μου ὡς φερτζέ, καθίζω τὰς παντόφλας μου, πέρνω τὸ καλαμάρι καὶ βουτῶ τὰ δάκτυλά μου εἰς τὸ μελάνι, τῆς κάμω δύο φρύδια καὶ μιὰ μύτη εἰς τὸ ἄνω ἄκρον αὐτῆς. Δὲν με ἤρκεσαν ταῦτα. Πέρνω καὶ μιὰ καρέκλα καὶ τὴν τοποθετῶ πρὸ ταύτης καὶ ἐπειτα ὀπισθοχωρῶν, ὅπως ἀπαθαυμάσω τὸ καλλιτέχνημά μου, φθάνω πλησίον τοῦ τοίχου καὶ συγκρούομαι ὀπισθεν μετ' αὐτοῦ. Φαίνεται νὰ ἤμην πολὺ ἐλαστικὸς, διότι ἐκ τῆς συγκρούσεως ποιήσας γκέι εὐρέθην μετὰ μούτρα μακρὺς πλατὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος ὡς βάρβαρ ἐπὶ χλόης.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει ἤρξάμην δευτέρου μονολόγου πρὸς τὴν τουρκοπούλα μαξιλάρα μου.

Ὁ πρὸς τὴν ζωγραφισμένην μαξιλάρα μου παρακλητικὸς λόγος μου εἶχεν ὡς ἐξῆς.

— Φιλτάτη μου δεσποσύνη, ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, ὁ ὕπνος ἀπέδρα τῶν βλεφάρων μου καὶ σχεδὸν ἀπεκτινάθη. Σὰς λατρεύω, ἢ δὲ λατρεῖα μου αὐτὴ ἐξικνεῖται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Βεβαιωθῆτε, δεσποσύνη, ὅτι εἶσθε πρώτη ἡμεῖς καὶ ὑστάτη, ἥτις εἰσέρρευσεν ὀλόκληρος εἰς τὰ μυχαίματα τῆς καρδίας μου βάρβα. Εἶνε τὸ πρὸς σὲ ἀσθημά μου ἄγνων, ὡς τὰ ρόδα. Οἱ ὀφθαλμοὶ σας με κατακρατοῦσιν αἰχμαλώτων, ἀφ' ἧς στιγμῆς με ἐνητένισαν.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου, διατί νὰ σ' ἀπαντήσω. Δι' ἐμὲ ἐνφ' δὲν ἦσο, διατί νὰ σὲ ἰδῶ;

Ἄκουσον, Σουλτάνα μου, Ναζλοῦ, Ἐλμῖνα, Σοφία, Χαλιφὲ, πῶς σὲ λέν! ὦ τὸ χρυσόν σου ὄνομα χάρισόν με καὶ πάρε μου τὴν ζωὴν. Δὲν ὀμιλεῖς; Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; Σκληρὰ. Μὴ εἶσαι ἢ Θέτις, μὴ ἐγὼ εἶμαι ὁ εὐτυχὴς Πηλεὺς; Ἄλλ' ἂν ἦσαι ἢ Θέτις, τίς θεὸς θὰ εὐρέθῃ νὰ σὲ χάρισῃ εἰς ἐμὲ; Οὐδεὶς. Τὰ κάλλη σου σαγηνεύουν θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους. Ἄ ἐννοῶ, μάλιστα, ἐννοῶ τὸ αἴτιον τῆς σιγῆς σου. Ντρέπεσαι. Δὲν εἶνε αὐτό; Ἄ! τότε θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν γνωρίζεις τὴν ἐλληνικὴν. Ἄν ἦνε αὐτὸ, ἐννοια σου ψυχὴ μου, καὶ ἐγὼ διὰ τὸ χατήρι σου θὰ μάθω τὰ τούρκικα.

Ἐμουρμούριζα ἐπὶ ἀσυνάρτητα ρήματα, ὅτε μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ ἐρωμένη μου μαξιλάρα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐλαφρῶς.

Ἡγέρθη καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν.

Εἰς τὸν κράτον τῶν βημάτων μου ἡ μαξιλάρα κατέπεσεν ἐκ τοῦ τοίχου, ἐγὼ δὲ ἐνθους ἀναρπάξω αὐτήν, ἀνοίγω τὴν θύραν καὶ φέρων αὐτήν ἐπ' ὤμου τρέχω στοὺς δρόμους, ὑπαλαμβάνων, ὅτι εἶχα κλέψει τὴν τουρκοπούλα μου.

Οἱ νυκτοφύλακες ρίπτονται κατόπιν ἐμοῦ συρίζοντες ὅπως εἰδοποιήσωσι τοὺς συνεταίρους των.

Τέλος συλλαμβάνομαι, ἀσθμαίνων.

— Τί εἶνε αὐτὸ, με ἐρωτῶσιν; Τὴν μαξιλάρα, ποῦ τὴν ἐκλεψες;

— Δὲν ἀρνοῦμαι, κύριοι, ἀπαντῶ, ὅτι τὴν ἐκλεψα,

ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι μόνη τῆς ἦλθε εἰς τὸ σπήτι μου καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ τὴν κλέψω. Αὐτὴ μοῦ ἐφώναζε ἴλιε ἀπὸ τὸ παράθυρο, αὐτὴ ἔπεσε ἐνώπιόν μου μπρούμυτα, καθικετεύουσα με νὰ τὴ σώσω. Αὐτὴ μοῦ ἐξέφρασθη τὸν ἐρωτᾷ τῆς πρώτη, αὐτὴ με ἐπέτρψε νὰ τὴν πάρω στὸν ὄμο καὶ νὰ φύγωμε . . .

— Κρίμα στὸν ἀνθρώπο, διέκοψεν εἰς τῶν νυκτοφυλάκων, ἐμουρλάθη. Νὰ τὸν πᾶμε μέσα καὶ νὰ τὸν παρουσιάσωμε τὸ πρῶι στὸν Πασσᾶ νὰ γελᾷσῃ.

Μ' ὄλας τὰς διαμαρτυρήσεις μου, ὅτι ἤμην γραμματεὺς τοῦ Πασᾶ, οἱ ἀχρεῖοι νυκτοφύλακες μετὰ τὸ σάβρακο καὶ μετὰ τὴν πουκαμῖσα, ὡς με συνέλαβον, μ' ὠδήγησαν εἰς τὸ κινάκι, εἰς οὗ τὴν φυλακὴν με ἐνέκλεισαν.

Τὴν πρωίαν ἤχθην πρὸ τοῦ Πασᾶ, ὅστις ἐξεκαρδίσθη γελῶν:

— Μπρὲ τί ἐπαθες, με ρωτᾷ, παλαῖθωσες;

— Δὲν παλαῖθωσα, Πασσᾶ μου, ἐφέντημ, ἀλλὰ εὐβγῆκα ὄξω νὰ πάρω λίγο ἀέρα, διότι ἤμην λίγο στὸ κέφι καὶ μ' ἐπίασαν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι νυκτοφύλακες, τὸ κὸλι.

— Ἄμ τὴ μαξιλάρα σου τί τὴν ἤβλεες μαζί;

— Ἐγὼ τὴν πῆρα; Ψεῦδεται. Αὐτὴ με ἠκολούθησε καὶ δύνάμαι νὰ τῆς τὸ ἀποδείξω. Ἄς τὴν φέρουν μπροστά μου.

Ὁ Πασσᾶς ἀφῆκε νὰ καταπέσουν ἐκ τῶν χειρῶν του τὰ κομβολόγια καὶ ἐξηπλώθη ἐπάνω στὸ μεντέρι του, μὴ δυνάμενος ν' ἀναπνεύσῃ ἐκ τῶν γελῶτων.

πράγμα όμως εκάλυφθη και του λούστρου απολυθέντος, ως ανηλικού! και εν τω ταχυδρομείω ουδεμιάς ανακρίσεως λαβούσης χώραν. Ωστε, κύριε Μανσόλα, η εξουσία σας μέχρι τούδε δεν υπερέθη τα όρια της κομψής Οδοῦ Σταδίου. Είνε πολύ λυπηρόν.

Η σοφή οικονομική επιτροπή της Βουλής ανέλαβε να υπερασπισθῆ τὰς αἰγας, τούς φοβερούς αυτούς έχθρούς των κάμπων μας, των δασών μας, των φυτειῶν μας. Αἱ αἰγες εἶναι ἡ καταστροφή της Ἑλλάδος. Ὅχι πρόσθετον φόρον, ἀλλὰ τουφεκισμόν αὐτῶν καὶ καταδίωξιν τῶν βλαχοποιμένων ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν! Ὅστις δὲν περιήλθε τὸ ἔσωτερικόν, ἀγνοεῖ τί κακὸν κατεργάζονται τὰ κατσίκια. Ἐὰν τὸ κλίμα της Ἑλλάδος χειροτερεύῃ, αἰτία τούτου εἶναι τὰ κατσίκια! Ἐὰν τὰ δάση μας κατεστράφησαν, ἐμπρησταὶ εἶναι οἱ βλαχοποιμένες! Εἶναι ἡ ἐγωϊστικώτερα φυλὴ, ὄργανα καθαρὰ τῆς καταστροφῆς! Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν αἰγῶν πρέπει νὰ ἀυξήθῃ υπερέργως διὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ἑλληνικῆς γῆς!

Ὁ ἀναγνούς τὰ περὶ Σφαγείων ὑφ' ἡμῶν γραφέντα εἰς τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς καὶ τὰ περὶ αὐτῆς ὑποθέσεως αὐθμερόν, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τοῦ Αἰῶνος, θὰ ἐνόμισεν ὅτι ἐγνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς κάτι. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ κ. Ἀλκιβιάδου Καμπᾶ σπανίως σπουδαιολογοῦμεν ἐνίοτε μόνον εὐθυμολογοῦμεν. Χαίρομεν ἐπομένως πολὺ ὅτι καὶ εἰς τὴν πρακτικώτατην αὐτὴν ὑπόθεσιν εἴπομεν τὸ δίκαιον, καὶ ἐζήτησαμεν νὰ ἐξυπνήσωμεν τὸν κεκοιμημένον δούλον—Δήμαρχον δηλαδὴ—ἀπὸ τὰ νεκρωτικὰ μὲ τὰ ὅποια δι' ἀθῶον σκοπὸν τὸν ἐπότισαν οἱ χρυσοὶ μάγοι Κεχαγιάς καὶ Καραπάνος. Εὐρέθημεν λοιπὸν εἰς

τὸν ὑπολογισμόν μας λίαν ἀκριβεῖς—ἡμεῖς πρῶτοι—κρίναντες τὸ ἔργον κερδοσκοπικώτατον, διότι ἰδοὺ ἐταιρίαὶ προσφερόμεναι νὰ διαθέτῃσι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τόπου καὶ τῶν δαπανῶν τὰ περισσεύοντα πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως· ἰδοὺ ὁ τραπέζιτης κ. Καμπᾶς—διότι εἶναι πλέον τραπέζιτης—προσφέρει δάνειον εἰς τὸν Δῆμον ὅπως αὐτὸς ἀναλάβῃ τὴν ἐπιχείρησιν· ἰδοὺ ἄλλη ἐταιρία μὴ θέλουσα προνόμιον· καὶ ἰδοὺ ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύοντα ὅτι πρέπει νὰ σπρώξωμεν τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον μετὰ τῶν νέων δημοτικῶν ἐκλογῶν ὅπως παρέλθῃ ταχύτερον—διότι ἄλλως ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι πολὺ ὀγλίγωρα θὰ μᾶς φάνε τὸν Δῆμον οἱ Κεχαγιάδες καὶ Καραπάνοι, κοιμωμένου τὸν γλυκύτατον τοῦ ἀγαθοῦ Δημάρχου μας.

Ἡ δρᾶσις τῶν νυκτοκλεπτῶν ἔφερε τὴν ἀστυνομικὴν ἀντιδρᾶσιν. Τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας ἐδιπλασίασαν τὴν ἐπαγρύπνησιν των. Ὁ διευθυντὴς ἔλαβε μέτρα περὶ καθαριότητος. Ἀναπτύσσει δὲ πυρετώδη ἐνέργειαν. Πολύλαχίς εἶνε ἐν τῷ ὄφθῆναι τὸ πρῶτον περὶ τὴν ἡν ὦραν με ὀφθαλμούς ἐξημμένους ἐξ ἀγρυπνίας καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσεϊ: Κἀτι τέτοια ὦρα; ἀπαντᾷ: Γύριζα ὀλην τὴν νύκτα! Κλοπαὶ τινες τολμηραὶ ἐν τῷ Β' τμήματι εἶναι ἐν τῷ ἀνακλύπτεισθαι. Εἰς τὸ Ε' εὐτυχῶς δὲν συμβαίνουσι κλοπαί. Οὐχ' ἤττον εἰς τὴν γειτονίᾳ μας συνέβη μία. Ἐὰν ἐπωλούσαμε χασέδες, θὰ ἐφοβούμεθα καὶ ἡμεῖς νυκτερινὰς ἐπισκέψεις. Εὐτυχῶς οἱ λυποῦνται, ὡς οἱ συντάτται τῆς Κλειῦς, δὲν ἐκτιμῶσι τὸ Μὴ Χάρεσαι. Ἐγκαρδιόνομεν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ διπλασιάσῃσι τὰς ἐνεργείας των ἐναντίον τῶν πολεμίων των. Ἐνδιαφερόμεθα ἡ ἀστυνομία ἐπὶ Τρικούπη νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ Κουμουνδούρου.

Εἶχε πλέον πεισθῆ ὅτι ἡμῖν τρελλός.
Ἐν τούτοις συγκρατήσας ἑαυτὸν μὲ εἶπε σοβαρῶς σκάπτων με.
— Καὶ γιὰτί νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ; θὰ πῆ πῶς σὺ τὴν ζελάγισσες.
— Πῶς; Ἐγὼ ἐπήγχινα τὸν δρόμο μου καὶ αὐτὴ μοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ παράθυρον χθές.
— Ἐτσι; Καὶ τί σοῦ εἶπε;
— Μοῦ εἶπε ψίτ. Ἐννοεῖτε τί σημάίνει αὐτὸ τὸ ψίτ, ἐκσφενδονιζόμενον ἐκ γυναικείων χειλέων; Ἦκούσατε, ἐφέντη μ', σεῖς ποτὲ ψίτ παρὰ παρθενικῶν χειλέων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ; Ψίτ, θὰ εἶπῃ, σ' ἀγαπῶ, ἀποθνήσκω διὰ σέ, ἔλα πάρε με, κλέψε με, κάμε με ὅ,τι θέλεις. Εἶμαι δική σου. Τὸ γυναικεῖον ψίτ, εἶνε γρίφος, εἶνε ἱερογλυφικὴ γλῶσσα, χρησμός Πυθίας, μαντεῖον Δωδώνης. Τὸ ψίτ, Πασσά μου, εἶνε ψίτ, δὲν εἶνε ψίτ γατίσο, δὲν θὰ εἶπῃ φεῦγα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἔλα. Τὸ ψίτ εἶνε ποιήσις ποιήσεως, φράσις λεξικῶν ἐρωτικῶν ἐγκλείουσα. Εἶνε ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε:

Ψίτ, γὰλ μπουρντὰ, βῶμη, Ψίτ, ἔλα μ' ἐμὲ, χριστιανέ, Ψίτ, δὲν ἀκούς; Ψίτ, ποῦ πᾶς; Ἄς ἦσαι καὶ παππᾶς.

Ψίτ, σοῦ ρίχνω, γιὰ σημεῖο, Ψίτ, σοῦ λέγω, γιὰ ἀντίο, Ψίτ, φόρα τὸ γιασουμάκι, Ψίτ, μὲ πότισες φαρμάκι, Ψίτ, χρυσὸ παληκαράκι, Ψίτ.

Ὁ Πασσᾶς πλέον μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ τοῦ γέλωτος, διέταξε νὰ μὲ πάρουν, μὲ τοποθετήσουν εἰς τι δωμάτιον καὶ μὲ παρέξουν πᾶσαν περιποίησιν, χαρακτηριστικὰς με ἤδη ὡς ἐντελῶς φρενήρη.
Ἦσυχάσας, ἐσκέφθην, ὅτι τὸ μέρος μου τὸ ἐπαίξια κελῶς, προσποιηθεῖς τὸν τρελλόν, ἀφοῦ ἐκ τῆς μέθης μου τὴν προτεραιάν κατήνησα σχεδὸν τοιοῦτος, εὐρον δὲ ὅτι δὲν ἦτο ἄσχημος ἡ ἰδέα νὰ ἐξακολουθήσω προσποιούμενος τὸν σκαρτᾶδο καὶ ἀντήλλασσα τὴν τοῦ γραμματέως θέσιν, ἀντὶ τοῦ γελωτοποιοῦ τοῦ Πασσᾶ.
Τὴν ἐσπέραν τῆς παραφροσύνης ὁ Πασσᾶς, θέλων, φαίνεται, νὰ τιμήσῃ αὐτὴν, ἔδωκεν εἰς βέηδές τινας καὶ ἀνωτέρους ἀξίωματικούς μικρὰν ἐφεσπερίδα ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου προσεκλήθην καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς διασκεδάσω.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]
Παλιὰ ἄνθρωπος.

Εἰς τὸν κατῆλον τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Μπούτου δημοσιευθέντα περὶ τῶν ἐλλειπῶν πήχεων οἵτινες ἀνευρέθησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ εἶχε δημοσιευθῆ ὅτι τοιοῦτοι εὐρέθησαν καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν τοῦ κ. Τσάτσου· ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας ἐπηνόρθωσε τὸ τοιοῦτο. Ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα τὸ πρῶτον καὶ δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ δεύτερον. Χαίρομεν ὅτι ὑπεβόηθησαν τὴν μνήμην μας καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ὑπόληψιν μας πρὸς τὸ Ἐμπορικὸν τοῦ κ. Τσάτσου.

Τί ἀντίφασις τῶν Κουμουνδουρικῶν; Ἐζήτησαν τὴν προσαγωγήν τῶν ἐγγράφων ἃ ἐζήτηε ὁ Παλαμῆδης καὶ ἐψήφισαν ἐναντίον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς! Ἦθελαν φῶς, ἤθελαν συγχρόνως καὶ σκότος! Μωρὲ γερὰ τους!

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης τί κάλτσας τοῦ διαβόλου! πῶ! πῶ! τί μαλαγάννα, τί φεῖδι καὶ ἄλεπού! ἐκεῖ ποῦ τρικυμία δὲν φαίνεται καθόλου, αὐτὸς ζητεῖ νὰ φέρῃ φουρτούνα ποῦ καὶ ποῦ Ἐστὴ μέση ξεφυτρώνει σὰν διὰβολος ζυδάτος, καὶ εὐθὺς ἀναστατόνει βουλή, πολίτας, κράτος.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης πῶ! πῶ! καὶ τί δὲν κάνει! τσακόνεται μὲ ὄλους καὶ τοὺς ἀγριοκυττᾶ, μὲς' τὸ ρουθούνι μπαινεὶ συχὰ τὸν Δηληγιάνην, καὶ τὴν κομψὴν τοῦ λίμα Ἐστὴ μέση σταματᾷ. Δὲν ντρέπεται ποτέ του, δὲν σκαίζεται κανένα, καὶ δὲν μιλεῖ σὰν καὶ ἄλλους σιγὰ καὶ μπερδεμένα.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης πῶ! πῶ! καὶ τί δὲν ξέρει! εὐρίσκειται χωμένος σὲ κάθε μὲτὰ δουλιὰ, τοῦ καθενὸς γνωρίζει τὸ μυστικὸν τεφτέρι, ὅλα του τὰ κινούρια καθὼς καὶ τὰ παληὰ. Τίποτα δὲν ξεφεύγει τὴν πονηρήν του μύτη, οἰκόπεδο, ἀμπέλι, μικρὸ, μεγάλο σπῆτι.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης καὶ τί δὲν φανερόνει! κανένα δὲν λυπᾶται, κανένα δὲν πονεῖ, μ' ἀρχαίαις ἱστορίαις τοὺς ζωντανούς πληγώνει, καὶ τοὺς νεκρούς ἀκόμη ἔστους τάφους των κινεῖ.

Κι' ἂν ἐξαφνα ἐκείνοι ἀναστηθοῦν μπροστὰ του, θὰ τοὺς ζαναπεθάνῃ μὲ τὴν ἀπάθειά του.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης καὶ ποιὸν δὲν δαιμονίζει! τὰ νεῦρά του τὸν πιάνουν σὰν ἦναι σιωπῆ· καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλους κακὰ θὰ ψιθυρίζῃ, καὶ εἰμπορεῖ νὰ σκάσῃ ἂν κἀτι δὲν μᾶς πῆ. Καὶ ἂν δὲν εὕρῃ κάποιον ἐμπρὸς του νὰ στολίσῃ, τὸν ἴδιον ἑαυτὸ του θὰ νὰ κακολογήσῃ.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης τί στόμα καὶ κεφάλι! θὰ λέῃ κι' ἂν ἀκόμη ἡ γλῶσσά του κοπῆ. . . . με τὰ πολλὰ του λόγια κατῶρθεσε καὶ πάλι νὰ γίνῃ μία νέα γι' αὐτὰ ἐπιτροπή. Μ' αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης τί ἄλεπού, τί φεῖδι! θέλει νὰ στείλῃ ὄλους μὲ μὲτὰ ἔστο **Παλαμῆδε.**

Souris.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ.
ΕΦΘΑΣΑΝ
ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΛΕΞΗΝΕΜΑ,

ἦτοι τὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος προφυλαττόμενα **κανδηλιέρια.** Προφθάσκατε νὰ προμηθευθῆτε, διότι κατ' ἔτος ἐξαντλοῦνται πολὺ ὀγλίγωρα. Ἐφέτος ἔφερε διαφόρων ποιότητων· διὰ τὰς ἀριστοκρατικωτέρας σάλας καὶ τὰ δημοκρατικώτερα σκλόνια.

ΔΙΑ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ.

ΠΟΤΗΡΙΑ τοῦ νεροῦ, τοῦ κρασιοῦ, τοῦ γλυκοῦ, τῆς σαμπάνικς, τῶν λικέρ. Ὅλα τῆς πολυτελείας ἀπὸ τὸν καθαρώτερον κρύσταλλον καὶ ὅλα παραδόξως ἐφθηνά.

ΔΙΑ ΣΠΗΤΙΑ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ.

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ μεγάλων καὶ μικρῶν τιμῶν. Τὰ τελευταῖα πολὺ ὀλίγον διαφέροντα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

ΕΞΟΧΙΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
Η ΤΡΥΓΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΠΗΓΑΔΑΚΙΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΛΑΣΚΑΡΗ

Πλήρες ευρωπαϊκόν ξενοδοχείον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀπαντᾷ τις εἰς Ἑλβετίαν ἢ εἰς τὰ διάφορα Λουτρά τῆς Ἑσπερίας.—Δωμάτια δι' ἄτομα καὶ δι' οἰκογενείας.—Ὅροι εὐθυνοτάτοι διὰ μηνιαίας ἐκεῖ διαμονάς.—Τοποθεσία ζωγραφικὴ παρὰ τὴν γνωστὴν ἐξοχὴν ΜΑΝΝΑ.—Δι' ἀθηναϊκὰς οἰκογενείας αἰτινες θέλουν νὰ περάσουν ἐκεῖ τὰ κυνικὰ καύματα, ὅχι καλλίτερα.—Ἀρχιμάγειρος ἐκτακτοῦ ἰκανότητος τῆς πηφημισμένης Χ.οσυριανῆς Σχολῆς.

Κηπος εἰκοσι στρεμμάτων—Ἀνδρα, πρασιαί, ρομάντσα, Εἰδύλλια—Δωμάτια σκορπισμένα ἴδω καὶ ἴκει—Ἐπίπλωσις ἀπαράμιλλος—Λάμπις παντός μαρμάρου—Καναπέδες ἐλαστικοί, κομμῶ, λαβομάνα—Δηλαδὴ μπορεῖς νὰ περάσης ἐκεῖ ἴσὺν πιασσᾶς.

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Κατηρτισμένον διὰ νὰ εὐχαριστῆ τὰς φαιδρότερας παρέας, τοὺς μεγαλειτέρους ὑποχονδριακοὺς, τοὺς ἀριστοκρατικωτέρους οὐρανίσκους, τὰς ἀπαιτητικωτέρας ὀρέξεις.

ΦΑΓΙΑ ΠΟΤΑ ΕΛΛΗΜΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΜΕΖΕΔΕΣ ΖΩΜΟΙ.

ΟΛΑ ΠΡΟΣΦΑΤΑ

Οἶνοι Καμπανίας, Βορδῶ, Ρήνου, Σατὼ Λαφιτ, Μαλάγας, Μαδίρας, Σιρὲς, Σέου.

(Ἄλλα πωλούμενα, ὡς καὶ τὰ βοσῆλια, εἰς τὰς τιμὰς τῆς πόλεως, πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ οἰκίῳν.)

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΓΕΥΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ Η ΚΑΤ' ΑΤΟΜΟΝ.

Δηλαδὴ μὲ τὴν Λίσταν, ἀναλόγως τῆς δοθησομένης παραγγελίας παρὰ τῶν Ἀμφιτρύων. Οἱ ἀνευ προειδοποιήσεως εὐρίσκουσι ὅλας τὰς πικιλίας τῶν κρύων φαγητῶν, σύμφωνα μὲ τὰς τιμὰς τῶν ἐντύπων καταλόγων, τιμὰς κατωτέρας τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ο ΒΙΕΝΝΑΙΟΣ ΖΥΘΟΣ τοῦ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΥ Ν. Κ. ΝΕΥΤΩΝΟΣ φρεσκαίρει ἀπὸ Βιέννης καθ' ἑβδομάδα, καὶ ἐνίοτε δις τῆς ἑβδομάδος.

ΟΥΔΕΙΣ ΞΕΝΟΣ

δύναται νὰ μεταβῆ εἰς Σύρον, χωρὶς νὰ μὴ φάγη, πῖη, κοιμηθῆ, εἰς τὸ μέγα

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ—ΚΗΠΟΝ—ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΩΣ

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται τὴν 4 μ. μ.

Πρῶτος κατὰ ταύτην ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ξανθότατος ἐξ Ὑδρας ἰατρός κ. Ξανθός, ἐπὶ μακρὸν καὶ εὐκρινῶς ἅμα καὶ πειστικῶς ὁμιλήσας περὶ τοῦ Τσανακίου τῆς Ὑδρας ἢ τοῦ Πόνου τῶν Σπέτσων, νοσήματος ἐπιχωριαζόντος κατὰ τὰς δύο ταύτας νήσους καὶ προσβάλλοντος τὴν τρυφερὰν παιδικὴν ἡλικίαν. Καὶ πρῶτον ἐζήτησε νὰ ὄρση τὸ νόσημα, ὡς πυρετικὴν χρονίαν νόσον τῶν παιδῶν μετὰ φαινομένων ἐξαντλήσεως καὶ ἐξογκώσεως τῶν ὑποχονδρίων σπλάγγων. Τὴν νόσον ταύτην οἱ παλαιότεροι ἐθεώρουν ὡς καχεξίαν γενικῶς, ἀλλ' αἱ νεώτεροι παρατηρήσεις, ἐν αἷς καὶ αἱ ἴδιαι αὐτοῦ, πείθουσι πάντα ὅτι πρέπει νὰ καταταχθῆ εἰς τὰς μορφὰς τῆς ἐλώδους καχεξίας. Καὶ ὁμολογεῖ μὲν ὅτι ὑπάρχει ὁμοιότης τις μεταξὺ ψευδολευχαιμίας καὶ τῆς νόσου ταύτης, ἀλλὰ μέγισται διαφοραὶ καθαρὰ χωρίζουσιν αὐτάς. Δὲν ἐμμένει ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων, μόνον δὲ ὡς διαγνωστικὰ φαινόμενα δίδει τὸν ἐκτικὸν πυρετὸν, τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ σπληνός, τὴν διαταραχὴν τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, τὰ οἰδήματα τῶν ἄκρων. Θεωρεῖ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ σπληνός, ὡς προάγγελον τοῦ κακοῦ τέλους. Παρουσιάζεται ἡ νόσος ὑπὸ μορφήν ἐλαφροτέραν καὶ βαρείαν. Περὶ τῶν αἰτίων, ἂν καὶ οὐδὲν θετικὸν δύναται νὰ δώσῃ, ἀναφέρει τὰ κοινῶς πιστευόμενα, τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς τὸ ἐν δεξαμεναῖς φυλασσόμενον καὶ πινόμενον, τὸ ἐλεῖον μίasma, ὅπερ δὲν δεικνύει ὀξείαν μορφήν προσβολῆς τινος. Παρατηρεῖ ὅτι τὸ νόσημα κατὰ πᾶσιν πιθανότητα ἐνδημεῖ ἐν Σπέτσαις καὶ Ὑδρα μόνον, ὅτι πολλὰ παιδιά ἀναχωρήσαντα ἐκ τῶν νήσων τούτων θεραπεύονται καὶ ποικίλας ἄλλας παρατηρήσεις, τέλος δὲ ἀναφέρων ὅτι ἡ θεραπεία, ἢ μὲλλον πρόσφορον εὔρεν ἦσαν τὰ τοωτικά μετὰ τῶν οἰνοπνευματώχων, φρονεῖ ὅτι μόνη ἢ νεκροψία, μὴ γενομένη μέχρι τοῦδε, θὰ δυνηθῆ νὰ φωτίσῃ τὴν ἐπιστήμην ἐπὶ τῆς περιέργου ταύτης νόσου.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ κ. Ν. Μακκᾶς ἀναφέρει περίπτωσιν παιδὸς γεννηθέντος ἐν Ἀθήναις ἐκ πατρὸς καταγομένου ἐξ Ὑδρας καὶ μητρὸς ἑτέρας, τὸ ὅποιον ἐπαθεν ἐκ τοῦ πόνου. Ὁ δὲ κ. Ὀρλάνδος παρατηρεῖ ὅτι ἐν Σπέτσαις δὲν εἶδε μορφήν ἐλαφροτέραν καὶ βαρυτέραν, ἀλλὰ πάσας κακὰς, καὶ ὅτι ἐκ 37 περιστατικῶν μόνον δύο ἐσώθησαν, θεία συνάρσει θεραπευθέντα διὰ τοῦ σακχαροῦχο ὕδατος καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἕτινα ἐπιμόνως ἐλάμβανον μόνα, ἀπαρνούμενα σχεδὸν πᾶσαν τροφήν. Τέλος ὁ κ. Καραμῆτσας, λέγει, ὅτι ἐξ ὧν ἡδυνήθη νὰ πληροφορηθῆ, πλὴν τῆς Ὑδρας καὶ τῶν Σπέτσων ἡ νόσος φαίνεται κοινὴ καὶ ἐν Παξοῖς. Ὡς πρὸς δὲ τὴν φύσιν φρονεῖ ὅτι δὲν εἶναι βεβαίως λευχαιμία, ὅπως τινὲς παρεξήγησαν αὐτὸν εἰπόντα ἄλλοτε ὅτι ὁμοιάζει πρὸς ταύτην, δὲν εἶναι δὲ διότι ἐπὶ τεσσάρων περιστατικῶν, ἐξετάσας τὸ αἷμα, εὔρε τὰ μὲν ἐρυθρὰ τούτου αιματοσφαίρια ὡχρότερα τὴν ὄψιν, τὰ δὲ λευκὰ μάλισ μετὰ κόπου ἀνεῦρε ποῦ καὶ ποῦ.

Μετὰ ταῦτα ἀέρχεται τὸ βῆμα ὁ κ. Κατζημεχάλης, ὁστις ἀναπτύσσει ἀπαρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς ἐσχάτης ἐπιδημίας τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἡ τελευταία ἐπιδημία, λέγει, ἦν περιέργως διὰ τὸ ἀπότομον τῆς ἀναπτύξεως, τὸ βραχὺ τῆς διάρκειας καὶ τὸ πλῆθος τῶν προσβληθέντων. Κατ' αὐτὴν παρατηρήθη τὸ ἀραιὸν τοῦ σφυγμοῦ καὶ δυσανάλογον πρὸς τὴν θερμοκρασίαν, ἐξ οὗ ἀπαράδεκτος πᾶσα διάλειψις μὴ βεβαιωθείσα διὰ τοῦ θερμομέτρου. Ἡ δυσανάλογια τῶν ἐγκεφαλικῶν φαινομένων πρὸς τὸ ὕψος τοῦ πυρετοῦ. Ἡ ἐπιδημία δὲ αὕτη, καθ' ἣν πλὴν τῶν περιστατικῶν, καθ' ἃ καὶ κλασικὴ μορφή τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐφαίνετο, παρατηρήθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα φέροντα ὡς κύριον σύμπτωμα τὸν πυρετὸν, ἦν ἐπιδημία ἐνὸς καὶ μόνου νοσήματος, ἀναπτυχθέντος ἐκ τῆς εισόδου ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ ἰοῦ τοῦ παραγότος τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν α) διότι ἀδύνατος ἡ ἐξήγησις τῆς αὐτοχρόνου καὶ ἀποτόμου ἐμφανίσεως ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ τοσοῦτων τυφοειδῶν καὶ ὑφείμων πυρετῶν, καὶ ἐν χρόνῳ μέλιστα, καθ' ὃν οἱ τελευταῖοι οὗτοι σπάνιοι ἄλλοτε β) διότι, ὡς αἱ παρατηρήθη ἀκριβῶς, ἡ θερμομετρικὴ κλίμαξ ἦν ἡ χαρακτηριστικὴ εἰς τὰ ἐν μόνον σύμπτωμα τυφοειδοῦς πυρετοῦ φέροντα περιστατικά γ) διότι, πολλάκις εἰς δυσδιάγνωστους περιστάσεις ἐπῆλθον συμπτώματα μόνον κατὰ τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν δυνάμενα νὰ παρουσιασθῶσιν, ἐντεροραγία, δηλαδὴ διάρρηξις τῶν ἐντέρων κτλ. δ) ἡ παρουσιασθεῖσα μεταβάσις ἀπὸ τῶν κοινοτάτων μορφῶν εἰς τὰς βαρυτάτας ε) διότι εἰς πᾶσαν ἐπιδημίαν λοιμῶδη ἔχομεν πάντοτε τελείας καὶ ἀτελεῖς μορφὰς τῆς νόσου ζ) ὅτι οἱ ὑφείμοι πυρετοὶ συνοδεύονται ὑπὸ διαλειπόντων καὶ προσβάλλουσι κατὰ προτίμησιν τοὺς ἀπόρους καὶ κακῶς ζῶντας, ἀμφοτέρω οὐδὲως παρατηρηθέντα. Τέλος ἀρνείται τὴν ὑπαρξίν ἰδιαίτερου νοσήματος, τοῦ ἡμεδαποῦ τύπου, διότι ἐν Ἀθήναις μόνον τυφοειδεῖς πυρετοὺς ἢ ὑφείμους ἐλώδους φύσεως γνωρίζομεν μετὰ τυφοειδῶν ἐνίοτε συμπτωμάτων ἀλλ' ἄλλου νοσήματος τὴν ὑπαρξίν οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἀπέδειξεν ἢ δὲ τελευταία ἐπιδημία καθαρῶς ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ὑποστηρίζοντες τὸν ἡμέτερον τύπον ἐκ τῆς ἡπιωτέρας μορφῆς τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἢ τοῦ μετὰ τυφοειδῶν φαινομένων ὑφείμου ἠπατήθησαν.— Περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἐπιδημίας δὲν δύναται ὀριστικῶς νὰ ἀποφανθῆ βεβαίως ὅμως ἐν τῶν δύο ὁ ἀπὸ ἢ τὸ ὕδωρ ἦσαν. Περὶ δὲ τῆς θεραπείας εὔρεν ἀρίστην τὴν διὰ τῶν ψυχρῶν μετὰ τῆς κινήσεως.

Μετὰ τοῦτον ὁ κ. Βάφας ἀναγινώσκει τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ ἔφθασε μετὰ μακρὰν μελέτην «ἐπὶ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ τῆς τελευταίας ἐπιδημίας τοῦ θέρους τοῦ 1881». Ἐν ταύτῃ πολυμεῖ τὰς πλειότερας τῶν τῶς ἐπικρατουσῶν περὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ γνωμῶν, ἀποδεικνύει δι' ἀπογραφικῶν πληροφοριῶν ὅτι ἀπὸ παλαιοῦ ὁ τυφοειδῆς πυρετὸς ἦν νόσος γνωστὴ ἐν Ἀθήναις ὅτι ἡ τελευταία ἐπιδημία ἦν ἐπιδημία τυφοειδοῦς πυρετοῦ κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουσα τῶν ἐν Ἑυρώπῃ παρατηρηθεισῶν τοιούτων, ὅτι ἦν πάνυ ἡπία, διότι μάλισ 5 0)0 ἔδωκε θνησιμότητα ὅτι ὁ καλούμενος ἡμεδαπὸς τύπος οὐδὲως ὑπάρχει, οἱ δὲ πολλάκις ὡς γαστρικοὶ ἢ καὶ ὑφείμοι πυρετοὶ διαγιγνώσκόμενοι, ἄτε παρουσιάζοντες εἰς μῆκος τὸν πυρετὸν, μεγάλην ἐξάντλησιν κτλ. κτλ. ἄλλοι ὡς ἐλαφραὶ μορφαὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι ἡ τελευταία ἐπιδημία οὔτε ἐκ μετεωρο-

λογικῶν ἢ γήινων λόγων, ἐπήλθεν, οὔτε ἐκ συσσωρεύσεως ἀνθρώπων πολλῶν, τῆς ἀκαθαρσίας τῆς πόλεως ἢ ἠθικῶν λόγων, ἀλλὰ διότι τὸ ὕδωρ τοῦ ἀδριανείου υδραγωγείου ἐμολύνθη ἐκ τυρικοῦ ἰοῦ τὸ μὲν ἐν Κεφαλαρίῳ, τὸ δὲ ἐκ τῶν παρὰ τοὺς Ἀσωμάτους ἀποπάτων τῶν στρατιωτῶν.

Τοῦτον κατελθόντα διαδέχεται ὁ κ. **Χ. Ράλλης**, ὅστις καὶ οὗτος ἀναπτύσσει «τινὰ περὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ». Καὶ οὗτος ὑποστηρίζει τὴν γνώμην ὅτι ἡ τελευταία ἐπιδημία ἦν καθ' ὅλου τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐπιδημία· φρονεῖ δὲ ὅτι ἡ σύγχυσις τῶν γνώμων παρὰ τοῖς ἰατροῖς προήλθε· α) ἐκ τῆς εἰσβολῆς τῆς νόσου πολλακῆς ὑπὸ μορφῆν καθαρῶ ἐλειογενοῦς πυρετοῦ ἐπερχομένης, β) ἐκ τοῦ διὰ τῆς χειρὸς ἀσημάντου φαινομένου πυρετοῦ ἰδίου παρὰ νευρικᾶς γυναιξί· γ) ἐκ τῆς συγχῆς ἐλλείψεως τῆς ῥοδάνθης· δ) ἐκ τῆς ἀμειλείας τῆς δημοσίου ὑγιεινῆς καὶ τοῦ μεγάλου θάλπου. Ταῦτα καὶ τινὰ ἄλλα παρέσυραν πολλοὺς ἢ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν τυφώδη φύσιν τοῦ νοσήματος ἢ νὰ παραδεχθῶσι μέσσην τινὰ μορφήν τὸν ἡμεδαπὸν τύπον, νόσον οὐδέως ὑπάρχουσαν. Διότι, ὅστις ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ νοσήματος εὔρε πάντοτε τὴν κλασικὴν μορφήν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, μετὰ τῶν προδρόμων τῆς κανονικῆς θερμοκρασίας, καὶ πάντων τῶν συμπτωμάτων ὁμοῦ ἢ κατὰ μόναν παρουσιαζομένων. Ὡς πρὸς δὲ τὰ αἷτια φρονεῖ ὅτι πρώτη μὲν ἀφορμὴ ἦν ἡ μόλυνσις τοῦ ὕδατος τοῦ Κεφαλαρίου, ἀφορμὴ δὲ γενικεύσεως καὶ ἐπεκτάσεως ἀργότερα ἡ διαχύσις τῶν κοινιοποιουμένων ἀποχωρημάτων, ἅτινα οἱ πάσχοντες καὶ περιερχόμενοι τὴν πόλιν ἐξέβαλλον εἰς πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει οἰκώπεδα.

Ἐκ τῆς γνώμης τοῦ κ. Ράλλη περὶ τῶν προδρόμων, λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ ὕφηγητής κ. **Ν. Μαικκῆς**, λαμβάνει τὸν λόγον καὶ ἀναπτύσσει διὰ βραχέων, ἀλλὰ πειστικῶς πᾶν ὅσα ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἐκ 40 ἀκριβῶς μελετηθέντων περιστατικῶν. Καὶ πρῶτον παρατηρεῖ ὅτι καθ' ὅλου διαφανεῖ τῶ προλαλήσαντι, διότι αὐτὸς εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις, ἂς ἐξ ἀρχῆς ἠκολούθησεν, οὐδέποτε εἶδε πρόδρομον· ἢ δὲ νόσος εἰσέβαλε πάντοτε διὰ πυρετοῦ εἴτε μικροῦ καὶ βραδέως ὑψουμένου, εἴτε ἰσχυροῦ μετὰ ρίγους κραταιοῦ· ρίγους, τὸ ὅποιον ἐλλείπον ἐν ἀρχῇ, ἄλλοτε βραδύτερον παρουσιάσθη καὶ τότε δὲ ἐξηκολούθησε τακτικῶς ἐπανερχόμενον κατὰ διαστήματα. Μετὰ ταῦτα συμφωνεῖ καὶ οὗτος πρὸς πάντας τοὺς προλαλήσαντας καὶ σημεραίνει ὅτι πᾶσαι αἱ περιπτώσεις τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἂς εἶδε κατὰ τὴν ἐπιδημίαν κατ' οὐδὲν ἀπολύτως διέφερον κλινικῶς τῶν περιστάσεων, ἂς ἐν παλαιότερᾳ ἐποχῇ παρετήρησεν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἂς πολλοὶ συναδέλφοι τότε, ὀλιγώτεροι δὲ νῦν θεωροῦσι φύσεως ἐλειογενοῦς. Τρίτον δὲ παρατηρεῖ ὅτι καὶ βραχυτάτης διάρκειας τυφοειδεῖς πυρετοὶ δύνανται νὰ ὑπάρχωσι κακοηθέστατοι μάλιστα πολλακῆς, ὥστε ὁ χρόνος τῆς διάρκειας δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὡς διαγνωστικὸν σημεῖον.

Ὁ κατόπιν ἀνελθὼν τὸ βῆμα καθηγητῆς κ. **Ζωχιῆς**, ὁμιλήσας βραχέα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, εἶχε γνώμην διάφορον τῶν προλαλήσαντων. Ἀπὸ εἰκοσάδος ἐτῶν μετ' ἐρχόμενος ἐν Ἀθήναις τὸν ἰατρὸν, σπανίως πᾶν ἔτυχε

νὰ ἴδῃ τὸν κλασικὸν τυφοειδῆ πυρετὸν, τὸν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῆς Εὐρώπης ἀπαντῶντα, ἐξ οὗ συμπεραίνει, ὅτι τὸ νόσημα δὲν εἶναι οὔτε ἦτο τόσῳ συχνόν, ὅσῳ τινὲς θέλουσι νὰ παραστήσωσιν αὐτό· διότι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τίνος ἕνεκεν αὐτὸς δὲν εἶδεν ἂν μὴ σπανιώτατα αὐτό. Αἰρῆνης ὅμως τὸ νόσημα τοῦτο, τὸ τόσῳ σπάνιον, ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ εἰς μέγα ἐπεξετάθη ἐν τῇ πόλει, καὶ τόσον ὥστε αὐτῷ ἔτυχον 20 περιστατικὰ νὰ ἴδῃ κατὰ τὸ θέρος. Δὲν δύναται ἄρα νὰ ἀρνηθῇ ἐπιδημίαν τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ τοιαύτη ἐπιδημία βεβαίως ἐμάστιξε τὴν πόλιν, μετὰ ταύτης καὶ οἱ ὑπέσμητοι πυρετοὶ ἦσαν πολλοί. Διότι πάντα τὰ περιστατικὰ, ἅτινα ἐσημειώθησαν παρὰ τῶν ἰατρῶν ὡς τυφοειδεῖς πυρετοὶ, δὲν ἦσαν βεβαίως τοιοῦτοι μὴ παρυσιαζόμενοι ἕνα τῶν γνωστῶν τύπων τοῦ νοσήματος· ἂν δὲ ὡς τοιαῦτα ἐξελαμβάνοντο, τοῦτο προήλθε, διότι, ὡς ἐκ τοῦ πολυασχόλου, οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδύνατο τὴν ἑαυτῶν προσοχὴν μετ' ἐπιμονῆς νὰ ἐπιστήσωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἐκάστου ἀσθενοῦς.

Ὁ μετὰ τοῦτον λαβὼν τὸν λόγον στρατιωτικὸς ἰατρὸς κ. **Α. Μεηλιώτης**, διὰ βραχυτάτων ὑποστηρίζει καὶ οὗτος ὅτι πρὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ τυφοειδῆς πυρετὸς ἦν σπάνιος ἐν Ἀθήναις· ὅτι ὅμως τὰ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιδημίᾳ περιστατικὰ, ὧν ἑκατοντάδα εἶδεν ἐν τε τῷ νοσοκομείῳ, τὸ ὅποιον διηύθυνε, καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ πελατείᾳ, πάντα ἦσαν τυφοειδοῦς πυρετοῦ διάφοροι μορφαί. Ὅσα δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν θεραπείαν, συμφωνεῖ πληρέστατα μετὰ τοῦ κ. Κατζημηγάλη, ἅτε ἰδὼν ἄριστα ἀποτελέσματα ἐκ τῶν ψυχρῶν καὶ τῆς καλῆς χρήσεως τῆς κινίνης.

Ἄντι τῆς μικρᾶς συζητήσεως προσθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίᾳσιν ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἰατροῦ κ. **Παπαζήση**, ἀπερὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ὅπως κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Ὁ κ. Παπαζήσης ἐν διατριβῇ μάλα καλλιπεπὴ ἀνέφερεν ὅσα ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν υπερδιακοσίων περιπτώσεων τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἂς εἶναι τῶ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῳ νοσοκομείῳ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ πελατείᾳ εἶδεν, ἐδίδαξεν αὐτόν. Φρονεῖ ὅτι ἡ ἐπιδημία οὐχὶ ἀποτόμως κατὰ τὸν Ἰούνιον, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ἀπὸ τοῦ Μαΐου ἀρξαμένη, ἐπεξετάθη. Πρὸ αὐτῆς οἱ γαστρικοὶ καὶ ὑρέσιμοι πυρετοὶ, οἱ ἐλώδους βεβαίως φύσεως, ἦσαν πολλοὶ καὶ βεβαίως ἐπέμειναν καὶ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ἐπένδυθέντες μορφήν τυφοειδοῦς πυρετοῦ καὶ λαβόντες κακοηθετέραν ὕψιν· ὥστε δὲν νομίζει ὅτι πάντα τὰ παρατηρηθέντα περιστατικὰ ἦσαν τυφοειδοῦς πυρετοῦ διάφοροι μορφαί. Ὡς αἷτια τῆς ἐπιδημίας δὲν πιστεύει, ὅτι ἦν τὸ μολυνθὲν ὕδωρ τῆς πόλεως, διότι τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ περιέχῃ τυφικὸν ἰὸν φυσικῶς· ἂν δὲ ἐν αὐτῷ ἐγύθη τοιοῦτος, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἴος οὗτος ὑπῆρχεν ἤδη ἀνὰ τὸν ἀέρα καὶ τὸ νόσημα ἤμαζεν, ἐξ οὗ ἦτο ἀνάγκη, ὅπως παραδεχθῶμεν τὴν ἐπιδημίαν, νὰ ἀνατρίξωμεν εἰς τὸ ὕδωρ. Φρονεῖ δὲ ὅτι ἡ συσσωρεύσις πολλῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ πόλει, ἡ ἐλλείψις καθαριότητος ἀπ' αὐτῆς καὶ αἱ παρατηρηθεῖσαι ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαὶ ἐπέφερον τὴν ἐπιδημίαν. Ὁμιλήσας εἶτα τινὰ περὶ ἐπιδημίας, δίδει αὐτῇ ὡς χαρακτηριστικὸν τὸ μὲν τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν προσβληθέντων, τὸ δὲ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν σωθέντων. Τέλος ὡς πρὸς τὴν θεραπείαν, παρετήρησεν ὅτι εἰς

αὐτόν, ἐνῶ ἡ ἀντιφλογιστικὴ θεραπεία ἐφάνη πᾶν ὠφελίμος, τὰ ψυχρὰ λουτρά σχεδὸν πάντοτε ἐβλάψαν.

Τελευταῖος κατὰ τὴν συνεδρίᾳσιν ταύτην ὁμιλήσεν ὁ καθηγητῆς κ. **Ἀναγνωστάκης** ἀπερὶ νέας τινὲς ἀγωγῆς πρὸς ἐγγείρησιν τοῦ ὑποχύματος. Παρατηρήσας ἐν ἀρχῇ ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς ὁ ὑποδεχθεὶς τὴν εὐθύγραμμον λεγομένην ἐξείρεσιν τοῦ ὑποχύματος ἐκπίπτει βαθμηδόν, ἀναφέρει εἶτα 410 περιστατικὰ, ἃ ὁ ἴδιος ἐνεχείρισεν, ὧν τὰ μὲν 74 κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἀγωγὴν τοῦ Grafe, ἧτοι διὰ τομῆς καθαρῶς περιφερικῆς, 146 διὰ τ. περιφερικῆς μὲν, ἀλλὰ πλατυτέρας καὶ δὴ κρημνωδεστέρας, καὶ 190 διὰ τομῆς οὐχὶ περιφερικῆς, καὶ συγκρίνων ταῦτα συμπεραίνει ὅτι: κατὰ τὰς ἐγγειριστικὰς ταύτας ἀγωγὰς αἱ φουβεραι ἐκβάσει, ὧν ἡ τέχνη ζητεῖ τὴν ἐκ παντὸς τρόπον ἀποφυγὴν, εἶναι α) ἡ πανοφθαλμία, β) ἡ πυώδης ἱρίτις, γ) ἡ παραμονὴ τοῦ ἐξαρθρωθέντος φακοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· αἱ μὲν δύο πρῶται τούτων εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογοι τῇ μεγείῃ τοῦ τραύματος, διότι πολὺ συχνότερον ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς εὐθυγράμμου συμβαίνουσιν· ὁ δὲ τρίτος κίνδυνος προέρχεται ἐκ τῆς ἐκχύσεως τοῦ ὑκλώδους σώματος διὰ τὴν ὑπέρμετρον πίεσιν. Ζητῶν λοιπὸν νὰ διορθώσῃ τὰ κακὰ ταῦτα ὁ κ. Ἀναγνωστάκης ἐτροποποίησε τὴν ἀρχικὴν ἀγωγὴν, καὶ ἀφοῦ διὰ μεγάλης πλατείας τομῆς ἀποφυγῇ τὰ πρῶτα, παύει τὴν πίεσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ διὰ πλατυτέρου ἀγκίστρου ἐξαρθρῶσας τὸν φακὸν προσωθεί πρὸς τὰ ἔξω. Ἐνεργήσας δὲ μέχρι τοῦδε 52 ἐγγειρήσεις κατὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην οὐδεμίαν ἀποτυχίαν εἶδεν, οὐδεμίαν ὀφθαλμίτιδα, οὐδεμίαν πυώδη ἱρίτιδα, ὀράει δὲ δύο καὶ κερατίτιδας δύο. Ἐξ οὗ συμπεραίνει, ὅσῳ τοῦλάχιστον ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν 52 ἐγγειρήσεων ἐπιτρέπει, ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη εἶναι πᾶσῶν τῶν μέχρι τοῦδε προτιμωτέρα.

Μεθ' ὁ ἐλύθη ἡ συνεδρίασις περὶ ὥραν 6 1/2.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται τὴν 8 π.μ. Πρῶτος κατὰ ταύτην λαβὼν τὸν λόγον ἦτο ὁ ὕφηγητής κ. **Λούης**, ὅστις ἀνέφερεν δύο σπουδαιότατα καὶ περιεργότατα ἅμα περιστατικὰ, τὸ μὲν σπανιώτατον ἐξαρθρήματος τοῦ ἀστραγάλου, θεραπευθὲν οὐχὶ διὰ τῆς κατατάξεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ὀστού τούτου· τὸ δὲ «διαμπεροῦς τραύματος τοῦ θώρακος», ἰαθέντος ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἐπιπλοκῆς. Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν λεπτομερεστέραν περιγραφὴν τῶν περιστατικῶν τούτων, ἅτινα μετὰ τασάτης ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς ἐθεράπευσεν ὁ ἐπίδειξις χειρουργός.

Μετὰ τοῦτον ὁ κ. **Κατερινόπουλος** ὁμίλησε ἀπερ ἐξαρθρήματος τῆς χειρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω εἰς παῖδα 12 ἐτῶν, παρουσιάσας καὶ δύο τῆς περιστάσεως ταύτης ἐκμαγεῖα, τὸ μὲν πρὸ τῆς θεραπείας, τὸ δὲ μετὰ ταύτην. Τὰ ἐξαρθρήματα ταῦτα τῆς χειρὸς εἶναι τόσῳ σπάνια, ὥστε πολλοὶ τῶν χειρουργῶν ἐν οἷς ὁ Dupuytren καὶ Malgaigne ἠρνοῦντο, μέχρις οὗ ὁ Marjolin ἐπίδειξας παρασκευά-

ματα ἐπεισε τοὺς χειρουργοὺς ὅτι ταῦτα ὑπάρχουσιν ἄνευ κατάγματος τῆς κερκίδος. Ἐκτοτε σπάνια τινὲς περιπτώσεις ἐδημοσιεύθησαν. β) «Περὶ λιθοτριψίας ἐνεργηθείσης εἰς ἕνα χρόνον κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Bigelow», καὶ ἐπίδεικνυσι τὸν τριβέντα λίθον, δι' ὃν ἐπὶ ὠραν ὀλοκληρὸν ἠργάσθη ἐν τῇ κύστει, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀντιδράσεως καὶ μετ' ἀρίστου ἀποτελέσματος· γ) «Περὶ λίθου ἐνσφηνωθέντος ἐν τῇ σκαφοειδεῖ κοιλότητι τῆς οὐρήθρας μεγέθους λευκοκαρπού, ὃν ἐξήρσε διὰ μικρᾶς τομῆς».

Ἐπὶ τούτου ὁ κ. **Παπαλεξόπουλος** ἐκ Σύρου ἀναφέρει παρόμοιον περιστατικὸν λίθου ἐνσφηνωθέντος σχεδὸν κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος, ὃν ἐξήγαγε διὰ παρομοίου τρόπου.

Μεθ' ὁ ὁ καθηγητῆς κ. **Ζωχιῆς** ἀνελθὼν τὸ βῆμα ὁμίλει διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν σαφηνείας «Περὶ γαγγραινῆς» συμβάλλων διὰ τεσσάρων παρατηρήσεων εἰς τὴν ἱστορίαν περιεργότατου εἶδους αὐτῆς. Παρὰ τὰ γνωστότερα εἶδη τῆς γαγγραινῆς ὑπάρχει καὶ εἶδος τι ἐλάχιστον περιγραφέν καὶ παρατηρούμενον παρ' ἀνθρώποις εὐπᾶν ἔχουσιν, ἄνευ οὐδεμίαν γνωστῆς ἀφορμῆς, ἄνευ οὐδενὸς προδρόμου, μὴ δυνάμενον δὲ νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῶν συνήθων ἐξηγήσεων. Ἀνθρώποι εὐπᾶν ἔχοντες, αἰσθάνονται ἀίφνης νυγμὸν κατὰ μέρος τι τοῦ σώματος, ὥσει ἐβλήθησαν ὑπὸ λίθου, τὸ ὅποιον παρακολουθεῖ αἰσθηματικὸν παράγει ὁ καυτηριασμὸς, μεθ' ὃ τὸ μέρος ἐκεῖνο γίνεται ὑπέρυθρον καὶ ἐρυθρὸν· βραχὺ μετὰ τοῦτο, 6—7 ὥρ., εἰς χῶρον μάλα περιωρισμένον καὶ ἔκτακτον—μέτωπον, κνήμην—σηματίζεται πομφόλυξ γαγγραινῆς καὶ μετὰ 24 ὥρας τὸ δέρμα εἶναι ἐντελῶς νεκρὸν εἰς μικρὰν διάμετρον, καὶ ὅμοιον πρὸς τὴν ἐσχάραν, ἣν παράγομεν διὰ τοῦ καυστικοῦ καλίου. Περὶπου μῆνα μετὰ ταῦτα τὸ γαγγραινωθὲν μέρος καθαρίζεται καὶ ἀντὶ τῆς ἐσχάρης ὑπάρχει οὐλή. Δις παρὰ γυναιξί καὶ δις παρ' ἀνδράσιν εἶδε τὸ νόσημα τοῦτο· ἐπὶ ἐνὸς δὲ τῶν ἀνδρῶν τετρακτὶς τὸ αὐτὸ πάθος εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἀναφανέν. Μὴ δυνάμενος ἀκριβῆ νὰ δώσῃ ἐξηγήσιν τοῦ πράγματος ἐκ τῶν ὀλίγων, ἃ παρετήρησε περιστατικῶν, φρονεῖ—λαμβάνων ὑπ' ὄψει ὅσα κατὰ τὴν περυσινήν τοῦ ζωστήρος ἐρπητος ἐπιδημίαν εἶδεν—ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς γαγγραινῆς ὀφείλεται εἰς θρεπτικὴν ἀλλοίωσιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὅπως τοπικὴν καὶ περιωρισμένην.

Ἐπὶ τούτου ὁ ἐκ Σμύρνης κ. **Αἰάτσης** παρετήρησεν, ὅτι τὴν ὠραν αὐτὴν ὑπάρχει ἐν τῇ ἑαυτοῦ κλινικῇ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Σμύρνης, ἀνθρώπος ἐν ἀναρρώσει ἐκ τοῦ πάθους τούτου, ὅπερ καὶ ἄλλοτε εἶδε καὶ ἀπέδωκεν εἰς ἀθιρωματώδη ἐκφύτισιν τῶν ἀγγείων καὶ τοὶ ὁ πάσχων ἦν νέος, ἐθεράπευσε δὲ διὰ τοῦ ἰωδοφορίου, οὗ καὶ θερμῶς συνιστᾷ τὴν χρῆσιν. Ὁ δὲ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κ. **Ζαμπακῆς** ἀναφέρει ὅτι τὴν ἐναίσιμον αὐτοῦ διατριβὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τῷ 1857 ἔγραψεν, συλλέξας ἀρκετὰ περιστατικὰ.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. **Κούβελος**, ἀνέφερε, διὰ μακρῶν περιγραφῶν «περίπτωσιν χειλοπλαστικῆς» πρὸ 14 ἐτῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθείσης εἰς ἀνθρώπον θηριωδῶς μεταμορφωθέντα. Ἡ κατῆστασις τοῦ προσώπου τοῦ πάσχοντος ἦν ἐλεεινῆ· δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, δυσκόλως ὁμίλει, ὁ σίελος

ἔρρεεν ἐκ τοῦ χάους, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλοτε τὸ στόμα. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα πρὸ 30 ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος ἡσυχῶς ἔφερε τὴν κατάστασιν ταύτην· ἐπίσθη δὲ νὰ καλλωπίσῃ τὴν μορφήν του, καθ' ἣν ὦραν ἀπεφάσισε νὰ ἀποκατασταθῆ καὶ αὐτὸς νυμφευόμενος. Ὁ κ. Κούβελος μετὰ μακροῦς ἀγῶνας, κατῴρθωσεν ἀφαιρῶν καὶ μεταθέτων ἐκ τῶν ἐν τῷ προσώπῳ σαρκῶν, νὰ διορθώσῃ τὸ φοβερὸν καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον προσιτόν. Ἡ ἐγχείρησις ὄθεν ἐπέτυχεν, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπῃ τις ἄριστ. Ἐκ δὲ ταύτης καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη τὸ σπουδαιότατον, ὅτι ἡ ἀγκυλωθεῖσα σιαγὼν καὶ ἐπὶ 30 ἔτη μὴ ἐργαζομένη ἐπανεῦρε τὰς κινήσεις αὐτῆς.

* *

Ἐκ τῆς τερατωδῶς παραμορφωμένης μορφῆς τοῦ ἀνωτέρω ἀρρώστου λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ κ. **Αναγνωστάκης**, διηγείται ἐγχείρησιν, ἣν αὐτὸς ἐνήργησε πρὸς κατασκευὴν ὀλοκλήρου τοῦ ἀνωτέρω βλεφάρου, εἰς κόρην, ἧς ἀνθισταμένης εἰς τὰς βαναύσους ὁρμὰς αὐτοῦ, ὁ ἐραστῆς κατέφαγε τὸ βλέφαρον.

* *

Μεθ' ὃ ὁ ὕμνητής κ. **Βάμβας** πραγματεύεται ἀπερὶ τῆς καταστάσεως ἐν ἣ διατελεῖ ἡ δημοσία ὑγιεινὴ ἐν Ἑλλάδι. Ἡ δημοσία ὑγιεινὴ εὐρίσκειται ἐν κακῇ καταστάσει παρ' ἡμῖν. Τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῆ οὐχὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν νόμων, ἀλλ' εἰς τὴν μὴ τήρησιν τῶν ὑπαρχόντων· διότι ἄλλοτε, ὅτε οἱ ἀτελεῖς περὶ τὴν δημοσίαν ὑγιεινὴν νόμοι καὶ κανονισμοὶ ἐτηροῦντο, αὕτη εἶχε κάλλιστα. Δὲν τηροῦνται δὲ οἱ ὑπάρχοντες νόμοι τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς σημασίας, ἣν αἱ ἀρχαὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὸ δὲ διότι, καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑγιεινῇ ἐπεμβαίνει ἡ πολιτικὴ τῆς σήμερον. Ἐκ δὲ τούτου συμβαίνει τὸ ἐξῆς: εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τμήματος τῆς ὑγείας διορίζονται οὐχὶ ἐπιστήμονες, ἀλλ' οἱ πρῶτοι τυχόντες, οἷνινες οὐδόλως ἐννοοῦντες ποῖαι αἱ ἀπαιτήσεις τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς, περιφρονοῦσι τὴν ἐπιστήμην καὶ ἐφαρμόζουσιν εἰς ἐκείνην ὅ,τι συμφέρει τῇ πολιτικῇ καὶ ὅπως αὐτοὶ κρίνουσι. Μετὰ μακρὰν τῶν ζητημάτων τούτων ἀνάπτυξιν καὶ πειστικώτατα παραδείγματα ὁ κ. Βάμβας κατὰλήγει παρακαλῶν τὸ Συνέδριον, ὅπως ἐκφράσῃ εὐχὰς πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν δῆμον Ἀθηναίων, ἵνα τὸ ταχύτερον ἐπέλθῃ διόρθωσις τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς.

* *

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τοῦ τόσῳ σπουδαίου, ὁ κ. **Ἀλμπανάκης** φρονεῖ ὅτι οὐ μόνον εὐχὴ, ἀλλ' ἀναφορὰ πρέπει νὰ ἀποσταλῇ ἀμέσως σήμερον ὑπογεγραμμένη ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν.

* *

Μετὰ μακρὰν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συζήτησιν λαβῶν τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ Συνεδρίου, ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ καθηγητῆς κ. **Χρηστομάνος**. Οὗτος διὰ χριέσεως προσλαλιᾶς χαιρετίσας τὸ Συνέδριον τῶν ἰατρῶν, εὐχαριστεῖ αὐτὸ, διότι ἐδέχθη καὶ αὐτὸν μὴ Ἀσκληπιάδην καὶ εὐχεται ὅπως, εἰς τὰ μέλλοντα νὰ συνέλθῃσιν Συνέδρια, ἐπιφυλαχθῆ θέσις τις καὶ διὰ τοὺς φυσιοδίφας, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου συντελέσωσι πρὸς προαγωγὴν τῶν φυ-

σικῶν ἐπιστημῶν. Μεθ' ὃ εἰσέρχεται εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἤγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα, τούτέστι περὶ νέας τινὸς σκευασίας ἀπολυμαντικοῦ μέσου. Εἰπὼν τινα περὶ τῆς λέξεως ἀπολύμανσις, ἣν ἐκ τοῦ Ὀμήρου ἔλαβεν ὁ καθηγητῆς κ. Μαγγίνης, ἀσχολεῖται διὰ βραχέων περὶ τὰ μέσα ταῦτα, καὶ διαίρεσας εἰς δύο εἰς ἀντιμιασματικὰ καὶ ἀντιζυμωτικὰ ἢ ἀντισηπτικὰ, ὧν τὰ μὲν δρῶσι καταστρέφοντα τὰ μιάσματα διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ὀξυγόνου αὐτῶν, τὰ δὲ δευτέρως ὡς δηλητήρια, ἀποδεικνύει πόσον μικρὰ εἶναι τῶν πρώτων ἢ δρῶσι καὶ πόσον ἰσχυρὰ ἢ τῶν δευτέρων, ὅταν πρόκηται νὰ ἀπολυμάνωμεν μέρη κλεισμένα καὶ κατοικοῦμενα. Μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην ἀνάπτυξιν καταθέτει ἰδίαν τινὰ σκευασίαν τὸ θυμέλαιον, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν τοσοῦτον κοινῶν θυμῶν. Ἡ σκευασία αὕτη ἔχουσα τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ φανικὸν ὀξὺ σύστασιν καὶ δυναμένη ἄριστα αὐτὸ νὰ ἀντικαταστήσῃ, ἔχει δι' ἡμᾶς τοῦτο τὸ σπουδαῖον, ὅτι εὐκόλως δύναται νὰ κατασκευασθῆ, διότι ὁ θυμὸς ἀπαντᾷ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν Ἑλλάδι. Τέλος συνιστᾷ τοῖς ἰατροῖς, ὅπως δοκιμάσωσιν ἐν τῇ πράξει τὸ νέον τοῦτο παρασκεύασμα.

* *

Μετὰ τοῦτον, ἀφοῦ διὰ βραχέων ὁ καθηγητῆς κ. **Μαγγίνης** ἐξήγησε πῶς καὶ διατί εὔρε τὴν λέξιν ἀπολύμανσις ὡς καταλληλοτάτην πρὸς μεταφράσιν τῆς λέξεως disinfection, ὁ κ. **Τριάντης** ἀνέρχεται τὸ βῆμα. Οὗτος διὰ καθαροῦ λόγου ἀναφέρει ὅσα ἐδίδαξεν αὐτὸν εἰκοσαέτις πείρα, καθ' ἣν ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, ἰδίως ἐν Λεβαδείᾳ. Ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, διὰ τὴν γειννίαν τῆς Κωπαίδος, ὁ κόσμος φοβερὰ ὑπὸ πυρετῶν μαστιζέται. Εὐχαρίστως ὅμως παρατηρεῖ ὅτι ἀποτινῶν ἐτῶν τὸ μὲν διὰ τὴν εἰς τὰ κρεῖττω μεταβολὴν τῆς διαίτης καὶ τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου, τὸ δὲ διὰ τῆς παύσεως τῆς ὀρυζοσπορίας, μετριάζονται πῶς οὔτοι, ἰδίως αἱ κακοθέστεραι αὐτῶν μορφαί. Λεπτολογήσας μικρὸν ἐπὶ τῶν διαφόρων μορφῶν τῶν ἐλώδων πυρετῶν, ἀνέφερε μορφὰς τινὰς κακοθήεις, τὸν καυματικὸν, τὸν ἀποπληκτικὸν, τὸν ἐπιληπτικὸν καὶ τὸν χολερικὸν, καὶ ἐβεβαίωσε τὸ καὶ παρ' ἄλλων παρατηρηθῆν, ὅτι οὐδέποτε αἱ κακοθήεις μορφαὶ φαίνονται εἰς ἀνθρώπους μὴ παθόντας ἄλλοτε κοινούς διαλείποντας. Ὁμίλησε μετὰ τοῦτο περὶ τῆς κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1868 καὶ ἀρχὰς τοῦ 1869 τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἀναφανείσης ἐγκεφαλονωτιαίας μηνιγγίτιδος, ἣν ἐν Λεβαδείᾳ ἐκ τῶν πρώτων εἶδε, καὶ καθ' ἧς μᾶλλον ἐπιτυχῶς ἀντέταξε τὴν μεμετρημένην ἀντιφλογιστικὴν θεραπείαν. Τέλος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ σπανίου τῆς φθίσεως ἐν Λεβαδείᾳ, καὶ ἀπέδωκε τοῦτο εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ ἐλώδους μιάσματος.

* *

Ἐπὶ τῶν περιέργων μορφῶν κακοθήων πυρετῶν λαβόντες τὸν λόγον ἀνεκοίνωσαν περιστατικὰ ὁ στρατιωτικὸς ἱατρὸς κ. **Κωστάκης**, ὁ κ. **Γιοβάνωφ** ἐξηγήσας ἐπιληπτοειδῆ πυρετὸν διὰ τῆς ἀμέσου δράσεως τοῦ μιάσματος ἐπὶ τοῦ συστήματος, ὁ κ. **Α. Παπαζώωνου** καὶ ὁ κ. **Ζεῖφος**.